
ПРОТИВНИЦИ АИКА У ДЕБАТАМА ЕЛИТА
ДР. МОХАМЕД ФАТХИ АБДЕЛ-АЛ
منافح الأيك فى مساجلات النخب
د. محمد فتحى عبدالعال
دار ديوان العرب للنشر والتوزيع

Противници Аика у дебатама елита

(На трагу конструктивне критике)

Др. Мохамед Фатхи Абдел-Ал

„Ко размишља о последицама, биће безбедан од несрећа, а нестанак држава је измишљотина зла, и ко је самодовољан својим умом, залутаће, а ко је задовољан својим мишљењем, залутаће, а ко се консултује са људима разумевање ће ићи правим путем, а ко тражи помоћ од људи ума, постићи ће жељени циљ.”

<u>Абдул Рахман Ал-Јабарти</u>

<u>(Чуда антиквитета у биографијама и вестима)</u>

„Реци ономе ко нас је исмевао на крају времена... Да ли се ико борио против вечности осим оних који су у опасности?

Зар не видиш море са лешевима који се уздижу изнад њега... и бисерима који се слажу на његовом пуном дну?

Ако су нас руке времена (заруке) сустигле... и задесила нас штета од упорности његове беде.

На небу постоје звезде које немају број... и ниједна није помрачена осим сунца и месеца.”

<u>Принц Схамс Ал-Маали Абу Ал-Хассан Кабоос бин Аби Тахер и Схамкир бин Зииар бин Вардансхах Ал-Јили, принц од Горгана, Билад Ал-Јил и Табаристан</u>

„Ако ми је дата прилика да унапредим египатски народ и да у њега унесем нешто од грађанског духа који видимо у младим нацијама... онда сам постигао циљ да постигнем овај циљ, недостаје нам образовање, и то по образовању Не мислим само на проучавање књига и њихово учење напамет, већ на префињеност морала и морално и друштвено образовање које деца добијају од својих мајки бити образован."

<u>Султан Хусеин Камел у разговору са канцеларијама Тајмса у Египту – децембар 1914. н.е</u>

Посвета

Мојој драгој сестри, професору Омнији Фати Абдел-Ал, која је преузела многе задатке како би завршила многе материјале у овој књизи и пратила ме на многим књижевним састанцима и семинарима, пажљиво бележећи њихов садржај и прегледавајући их заједно са мном.

Она има сву моју захвалност и поштовање

др Мохамед Фати Абдел-Ал

увод

Оно што ме је подстакло да посветим посебну књигу за вођење дијалога са својим читаоцима јесте оно што сам у области квалитета научио о неопходности комуникације и давања потпуних, довољних и потпуних објашњења и препорука за сваки упит, какав год да је.

Такође сам научио да поштујем питања, ма колико једноставне њихове тезе или оне који их праве, и постао сам сигуран да фраза „Време је да Ал-Шафи (у Абу Ханифиним причама) протегне ногу“ нема истине. и не би требало да буде између испитивача и службеног лица.

Свакако, нисам енциклопедиста, а нека од питања која ћу вам рећи су тајна која ме често доводи у забуну и дилему, тражећи логичан, задовољавајући и убедљив одговор далеко од познатих табуа.

Често сам се стављао на место питача и почео да лутам по папирима прошлости и путевима њених скривених ствари у потрази за оним у шта сам се прво уверио да бих то својим читаоцима вољно представио.

Једног дана сам одлучио да се придружим исламском институту са системом учења на даљину који је тврдио да је поријеклом из Америке, није ме било брига за то, да ли је то истина или лаж, осим што ћу наставити с обећањем. Натерао сам себе да се редовно бавим исламским студијама, јер сам осетио унутрашњу сигурност и сигурност са првом дипломом Вишег института за исламске студије, осетио сам да практиковање вере доноси невиђену утеху души, па сам одлучио. да наставим упркос мом путовању у иностранство брзо сам се заситио система института који захтева свакодневно присуство на Зоом-у дуже од два сата, а то је немогуће с обзиром на моје услове рада, па сам им предложио да се Предавања снимају и дају. питање присуства је препуштено онима који то могу да ураде Објаснио сам да су неки ученици принуђени да лажу и укључе дугме за зумирање само да би доказали присуство и онда се баве својим послом у стварности...а ако наставник. једног од предмета је као да сам запалио окидач његове мисли, која је затворена од његовог рођења, онда је уместо да слуша, дискутује и проучава предмет из његових аспеката, потпуно игнорише

моје речи увео нови систем, који је требало да позове студенте у току преноса предавања, да региструје оне који су му заправо обраћали пажњу и постави листу изостанака на чијем сам челу... Био сам изненађен његовим понашањем и постао сам сумњичав питао га за његове академске квалификације, па ми је у одговору написао: „Да ли студент пита за квалификације свог професора и наставника?“ Одговорио сам му: Наравно, студент има право да испитује квалификације професора, чак и ако су компатибилне са његовом специјализацијом, па је хладно написао: Да ли је Ал-Бухари или Ал-Схафи'и имао академске квалификације. пре него што су преузели хадис и јуриспруденцију, а мене су забранили и избацили из института. од џамија ништа више и ништа мање..

Каква је корист од овога што си испричао?! Желим да вам објасним, поштовани читаоче, идеалну и јасну дефиницију одсуства концепта ефективне комуникације и недостатка културе дијалога и размене мишљења унутар наших друштава...

Нећу претеривати, имати претерану самоосетљивост или чак бити на неком прагу сујете ако кажем да ћу овом књигом коју вам дајем у руке бити први египатски и арапски писац који ће предузети овај корак и посветити оволику простор својим читаоцима у потрази за заједничким именитељима и узајамним разумевањем зарад боље стварности и светлог сутра. Њихово крштење је права историја, или одмах иза ње...

И Бог намере иза

<u>др Мохамед Фати Абдел-Ал</u>

<u>Египатски писац, истраживач и романописац</u>

Питања и одговори

1--У причи "Меке канце" у колекцији "Док те Бог не воли", поменуто је иза угла да Ајнштајн није познавао Мустафу Мошарафу!! Иако је утврђено да су разменили многа писма и Ајнштајн га је оплакивао после његовог убиства...који је разлог за ово што сте поменули?

Пре свега, др Али Мустафа Мушарафа није убијен. Он је умро природном смрћу, према сведочењу његове породице, нема научних и практичних доказа о питању његове везе са Ајнштајном, осим једне фотографије која је кружила на арапским сајтовима. лука Порт Саид 1923. године. Прича о овој фотографији је да је Алберт Ајнштајн годину дана пре ње, тачније 1922. године, добио Нобелову награду за физику , у пратњи своје друге супруге (Елзе), у периоду од октобра 1922. до марта 1923. године нове ере Да би се разумео Ајнштајнов расистички поглед на странце, а посебно на источњаке, довољно је прочитати утиске које је о њима забележио у својим мемоарима. који је Универзитет Принстон недавно објавио под насловом: „Ајнштајнови мемоари о његовим путовањима у Азију, Палестину и Шпанију између 1922-1923. године наше ере“, где је описао оне који су му долазили у сусрет у луци као да су „сви одлетели пакла“, називајући их „прљавим“ оријенталцима!! Ово осликава поглед на Ајнштајна, који је био заљубљен у женска стопала, а можда је патио од фетишизма или педофилије. То је зато што је, према сајту Ал Џазира у марту 2018, продато његово писмо на немачком језику 1921. године. на аукцији Виенерс Ауцтионс анд Екхибитионс у Јерусалиму, на којој је рекао: „Истраживачу који је спавао под њеним ногама и седео пуна два дана као интимни сувенир...“

Враћамо се на фотографију за коју арапски веб-сајтови тврде да их спаја и да датира из фебруара 1923. године у луци Порт Саид. Претрагом на сајту Истраживачког центра (Лео Баецк Институте), нема ни трага од Мушарафа. и заправо окупља Ајнштајна и његову жену са господином Мушлијем, његовом женом и госпођом Розенберг. Међутим, претпоставићемо да је локација погрешна и да је власник

слике и особа поред Ајнштајна Мошарафа. У овом тренутку, он је само један од стотина људи који су дошли да виде чувеног научника, и да је ова посета Порт Саиду, ако је тачно да је његов сусрет са Мошарафом, ништа друго до пролазна. и брзо заустављање на путовању, које се фокусирало на Палестину као примарну станицу, примио је њен високи представник под британским мандатом, и посетио Тел Авив, он је похвалио напоре ционистичког ентитета вредна, упорна и огромна у секторима пољопривреде, индустрије, економије и образовања. Не треба заборавити да је Ајнштајну понуђено место председника Израела након смрти Хаима Вајцмана и ни због чега другог.

(Имајте на уму да се скоро иста прича десила када су неке Фацебоок странице објавиле слику Ајнштајна са ирачким физичарем „Абдулом Џабаром Абдулахом“. Испоставило се да је слика Ајнштајна са пет дипломаца Јешива универзитета 1952. године, не укључујући Ирачана научник, према америчком сајту „Ал Хурра”.) ..

То је део Ајнштајнових мотива. Што се тиче Мушарафе, природно је да буде један од оних који желе да упознају оваквог научника који је проучавао његову теорију релативитета први Египћанин који је добио овај статус, и још увек чини своје прве кораке да се придружи Египатском универзитету. Ово му је драгоцена прилика да упозна... О звездама свог времена изблиза... Дакле, пријатељство између. два човека нису ништа друго до плод мита који је увек повезан са нашим погледом на наше научнике и подизањем на нивое који можда и нису стварни како би помиловали срца људи, пробудили њихове снове и оживели њихове наде... Нажалост, већина оних који су залутали у односу између Ајнштајна и Мушарафа, и да је овај други допринео Ајнштајновом истраживању релативности, пропустили су да изврше једноставне прорачуне које би биле довољне да оповргну ове наводе у повојима да је др Мошарафа рођен 1898. године нове ере, а Ајнштајн је објавио Специјалну релативност 1905. године, што значи да је Мошарафа имао седам година!! Он је такође објавио општу теорију релативности 1916. године, односно када је Мусхарафа имао осамнаест година. Из овога закључујемо да је „релативност“ постала устаљена

теорија у науци пре него што је Мусхаррафа сазрео Мушарафа је био један од ретких који је то схватио кроз свет?!..

Постоји коначна тачка коју ће читалац „Мошарафиног” истраживања физике, које није обимно, приметити да се о њему говори у општим оквирима и да не искључује резултате или значајне разлике у мери која би побудила Ајнштајнов апетит и подигла његовог аутора. у редове пола науке!! Такође, нема везе између Мушарафа и истраживања атомске бомбе све док Мосад не планира да га убије. Ово је још један мит који морамо зауставити јер је у супротности и са истином и са логиком... али то не спречава да Мушараф промовише Египћанина. Универзитет и ширење науке на поједностављен начин међу Египћанима били су велики и пионирски, као што се његово истраживање сматра похвалним корацима у светлу скромног окружења научних истраживања у Египту нашег истакнутог учењака, укључујући, на пример, издање „Ал-Муктатаф” из фебруара 1950. године и под насловом „Окренута страница... Али Мустафа Мушарафа паша,” Вадих Палестине неће се наћи међу споменицима човекови подвизи нису ниједан од ових веома преувеличаних навода који се данас шире на Фејсбук страницама.

Такође је корисно знати да је роман „Кантара који није веровао“ написао Али Мустафа Мушарафа назив романа добио је по мосту на стази Јамамиз који је некада долазио до куће једног од вођа француске кампање, а то је „Кафарели“, кога су Египћани звали „онај који не верује“, па отуда и име Роман.

2- Да ли се Шарбатлијево новинарско искуство, на које сам поменуо у књизи „Фусноте о египатском статусном дневнику“, завршило и више нема корена са тренутним напретком?!

Пре свега, сложимо се око две ствари:

Прво: Ова студија ће бити исто као и студија о религиозној крађи у књизи „Носталгија стварности и илузија“, у којој се обавезујемо да нећемо коментарисати и само представити инциденте онако како су

дошли из језика њихових стваралаца и сведока, и да свакога поштујемо и ценимо, а ова студија није ништа друго до научно истраживање.

Друго: када смо ја и други назвали шеика Мухамеда Ал Шарбатлија симболом „новинарске измишљотине“, суочили смо се са особом која је писала за најам у жутим новинама, „одговарајући у некима оно што је сам написао у другима“, и његове измишљотине су достигле тачку када је у својим новинама „Ал-Нахј Ал-Кауим“ објавио да је шеик „Мухамед Абдух“, велики муфтија Египта, порицао јединство Бога у својим студијама у Ал-Азхару, и када је Тужилаштво га је позвало и наредило да буде затворен, покушао је да оповргне оптужбе да је чуо вести од шеика Сулејмана Ал-Абда, једног од Ал-Азхарових виших учењака, што је шеик Сулејман негирао и извинио се рекавши да верује у савршенство у шеика Мухамеда Абдуха ... Дакле, шеик Шарбатли је модел са којим су се једногласно сложили симболи његовог времена... Што се тиче модела које ћемо прегледати, неки укључују доказе, а неки недостају убедљиви докази осим нарација...

- У колумни великог новинара Салаха Монтасера „Натпис на папиру” у часопису Ал-Шабаб, број 268, новембра 1999. године, говорио је о „школи измишљотина” у новинарству, укључујући и једног од уредника у -шеф независних новина у Египту приписао је председнику Мубараку говор који му није рекао, пошто је окупио групу. Из председникових одговора у претходним интервјуима и постављања питања за њих, председник Мубарак је био тај који је открио „скандал“ у састанак са медијским професионалцима на њихов „празник”... Велики писац приповеда о веома смешном инциденту који се догодио 1966. године нове ере, када је послао дописника новина Ал-Ахрам у Марса Матроух, „покојног Џабера Ал-Маџавија,” вест о бедуину који јаше магарца у пустињи и проналази остатке Камбизове војске, изгубљене хиљадама година, укључујући војнике, коње и опрему!! Мамдоух Таха, шеф одељења за вести у Ал-Ахраму, пожурио је да обавести господина Мохамеда Хассанеина Хеикала, тадашњег главног уредника, који је блокирао вести и затражио од Мамдоуха Таха да припреми делегацију уредника, у пратњи фотографа, да отпутује у Марса Матроух, и ако је потребно, изнајми авион да стигне до места

прегледа и све фотографише и напише свеобухватан извештај о томе. Било је природно контактирати новинара да се координише са њим. Чим је најавио мисију, глас му је на неколико тренутака пао, а онда се вратио извињавајући се и насмејао се - што је постало познато када је измишљено - да је јака пешчана олуја. као онај са којим се Цамбисес суочио пре неколико хиљада година, поново је прогутао своје трагове, а ми нисмо били у могућности да утврдимо њихову локацију, наставља своју узбудљиву причу која се ту није завршила мора у Марса Матроуху, признао му је да је ову причу измишљао од почетка и да није очекивао да ће толико заинтересовати Хеикала!..

Након смрти великог писца и анкетара, Муфида Фавзија, 4. децембра 2022. године, кувајтски лист Ал-Кабас отворио је своју архиву о вестима од 30. јула 1975. године, када је гђа Гханима Фахд Ал-Марзоук, власница Кувајтски часопис „Моја породица" и његов главни уредник, поднели су жалбу Египатском синдикату новинара против... „Муфида Фавзија" оптужујући га за превару, јер је тврдио да је обавио интервју са госпођом Ходом. Абдел Насер, који је часопис објавио као насловну причу у броју издатом 24. маја 1975. године, и за то је добио огромну суму новца од часописа Изненађење које је узнемирило часопис након објављивања интервјуа било је писмо Госпођа Хода: „Није дала никакав разговор, ни са Муфидом Фавзијем ни са ким другим, и да га није познавала! и то је била замисао његовог писца, и само из његове чисте маште и перцепције." Тада је избила криза између часописа и главних медија...

– Али најузбудљивији инцидент остаје чињеница да је 2010. године истакнути египатски лист Ал-Ахрам измислио слику под насловом „Пут у Шарм ел Шеик" због које се чини да је бивши председник Мохамед Хосни Мубарак испред бројних лидери који су учествовали у Белој кући у враћању преговора Директних односа између Палестинаца и Израелаца... Према оригиналној слици, амерички председник Барак Обама је заузео фронт, иза њега су били председник палестинских власти Махмуд Абас. , израелски премијер Бењамин Нетањаху, и краљ Јордана Абдулах ИИ, на зачељу је био председник Мубарак, који је показивао знаке старења...и уз све већи талас критика престижних

новина, коментарише да је фотографија. је „изражавао“ „прецизан политички став о статусу и позицији председника Мубарака у палестинском питању, и његову јединствену улогу у његовом вођењу“...

3-Да ли је разумно да краљ Фуад стави руку на задужбине свог слуге Кхалил Аге, као што сте споменули у својој књизи „Равак Ал-Касас Ал-Рамадан“ и да ли је краљевима потребан такав чин?

Жеља за екстремним богатством је разлог...а овај пример је врх леденог брега у историји династије Алавита која се протеже задужбинама Мухамед Али-паша, оснивач династије Алавита и деда краља Фуада. први стварни покретач заплене фондова задужбина, који су били познати као средства за живот..

Пре Мухамед Али-паше, било је неколико покушаја током отоманске владавине Египтом да се прошири контрола Узвишене Порте над фондовима задужбина, укључујући покушај гувернера, Ибрахим-паше ал-Кабудана („ал-Кабоудан“, турска реч која значи „командант ” или „капетан” брода и његов капетан) 1709. године нове ере, али су се научници четири школе мишљења успротивили томе, оспорили је и предали своју фетву османском султану, „Ахмеду кану ИИИ”, који је одобрио Ствар је поново поновљена, али овај пут од османског султана, „Махмуда И“, 1735. године, који је то послао гувернеру Египта, „Бакир паши (Абу Бакр). , Шеик Сулејман Ал-Мансури је приговорио да је то у супротности са уобичајеним, а људи су га ширили и уређивали за добра места, џамије и авеније, и стога није дозвољено да се то поништи шеик Абдулах Ал-Шабрави (Абу Мухамед Јамал Ал -Дин Абдуллах бин Мухаммад бин Амер бин Схараф Ал-Дин Ал-Схабрави) је послао Ал-Схафи'ија, који је први од шеика шафијске школе мишљења који је постављен за владара шеика, и он има чувена фетва у којој се наводи да народ Дхиммах није спречен да практикује своје религије и да их посећује, укључујући и коптско ходочашће у Јерусалим француском походу, Наполеон Бонапарта је 16. септембра 1798. године наредио регистрацију јавне и приватне својине, укључујући и задужбинске земље, у замену за накнаду од 2% Ко се не

региструје, имање ће му бити одузето, а око месец дана касније Притужбе становника ескалирале су у вези са запленом чаша задужбина од стране Коптских и Шавамских хришћана.

Са доласком Мухамеда Али-паше и његовим напорима да унапреди Египат, био му је преко потребан новац за финансирање својих пројеката, па је скренуо пажњу на задужбине јер су биле огромно богатство у некретнинама Ал-Џабарти преноси да је паша “. није подносио задужбине“ и омаловажавао га говорећи: „Шта значи задужбина?“ ... „Паша“ је почео марљивим корацима да отме задужбине, припоји их државној имовини и одузме њихове кориснике. Нама треба пренети став шеика према политици Мухамед Али-паше, и то је најбоље. изречено у историји имама „Мухамеда Абдуха“ о овом периоду, када каже: Шта је урадио Мухамед Али, он је био у стању да умре, а он је био у стању да умре сналажљив по инстинкту, па је почео да тражи помоћ војске и кога год је навео да погуби сваку главу својих противника, онда би се вратио са снагом војске и против кога год да је био. помагао му је против пролазног противника и тако га уништавао, и тако редом, све док силне странке нису биле разбијене, он је своју пажњу усмерио на старешине племићких кућа, а међу њима није оставио ни једну главу у којој је заменица „ И” је био сакривен као средство за прикупљање оружја од народа, и то је понављао све док снага народа није била уклоњена из њих, а он је уништио оно што је остало земља живота у душама неких њених појединаца У земљи није остао вођа који је познавао себе све док га није скинуо са свог тела и прогнао га са остатком његове земље у Судан, где је у њој погинуо , наследио га је по часном пореклу, све док часни народ није опао и подлост није завладала, а у земљи није остало ништа осим његовог оруђа којим је на било који начин и на било који начин скупљао новац и скупљао војнике, уништавајући тако све елементи нормалног живота, укључујући мишљење, одлучност и независност душе, тако да је цела египатска земља постала једно феудално место за њега и његову децу, као резултат многих феуда који су били дати неколицини принчева Имам каже: „Да: узео је средства за живот коју су џамије имале и заменио је за нешто новца који се зове календарски вишак који није

једнак хиљадитом делу њеног прихода. Узео је из задужбина џамије Ал-Азхар шта ако би остала данас (Раби' ал-Аввал 1320 = јун 1902), њен приход не би био мањи од пола милиона фунти годишње, и одлучио се за то уместо онога што било би еквивалентно око четири хиљаде фунти годишње.”

Да будемо поштени, иако се чинило да су задужбине у то време гарантовале велику независност и финансијску адекватност за верску институцију у Египту, држећи је изолованом од потреба оних на власти, у стварности је патила под теретом огромног количину корупције коју су представљали неки надгледници и уз помоћ неких шеика, а 1809. године, Мухамед Али-паша је наметнуо порез на „животне или задужбинске фондове“. испитивање аргумената задужбинара у року од четрдесет дана Он је за то поставио тешке услове који су били тешко изводљиви, укључујући: „Ако султан умре или буде смењен, његови потписи и декрети су неважећи, као и његови заменици, а потребни су му потписи. наместнички наместници, нови „а такође и „захтев за бележење од стране отоманске администрације” који је уследио након одласка Француза, а са немогућношћу власника задужбина и њихових корисника да испуне ове услове, постао је лак плен.” у рукама паше, који је до 1814. године н.е. затворио своје руке на све земље земље, укључујући пољопривредне и задужбинске.. Паша је усвојио верску пропаганду да апсорбује гнев народа, а да је циљ био да финансира његови ратови у Хиџазу против вехабија Он је такође обећао да ће обновити порушене џамије У почетку га је паша наишао на снажно противљење верских вођа чије је редове могао да подели са великом лукавством (видети Размишљања између. Наука, религија и цивилизација је то порекао Макрам 9. августа 1809. године, где је живео четири године, затим је премештен у Танту и умро 1822. године. је такође уклоњен из Племићког синдиката и прогнан у Десук 1816. године нове ере (Ал-Џабарти каже да је оно што се догодило овом Давахилију била „одмазда и казна за његове поступке.“ Што се тиче господина Омара Макрама, он је био један од оних који су настојали да победе све док га нису свргнули и протерали из Египта, а казна је била типа посла, како је речено: „Па реците онима који ликују на нас,

пробудите се они који ликују, срешће се као што смо их ми срели. .. Паша је такође одбио молбу шеика „Мухамеда Ал-Шанванија“ (Мухамед бин Али бин Мансур Ал-Сханвани Ал-Схафи'и Ал-Азхари је преузео шеика након шеика Ал-Схаркави, и он је тамо био аскета. Побегао је и био одсутан из свог дома, а паша је наредио војницима да га доведу и преузму, упркос његовом снажном противљењу, Хиџаз ће свом народу вратити победнички живот!! ..И ствар је била решена за њега, а противљење шеика је мало-помало слабило док није избледело и нестало, или како Ал-Џабарти каже: „И претпоставка и немар људи да у посуди има остатка, или да плаћају несрећу, али нису знали да је ћилим смотао, и да је свако залутао, залутао, и залутао, и скренуо са пута и пошао за својим жељама и псом неправде (. што значи Мухамед Али-паша) оголио је своје очњаке и завијао, али није имао ко да га одбије, нити да му се супротстави, нити да му се супротстави.”

То нас не спречава да препознамо да је „Мухамед Али“ задужбинама пружио велику услугу када је 1835. године основао Завод за задужбине и први пут су састављене књиге за пребројавање задужбина и њихова имена уписана у регистре основао је канцеларију за одговорне надзорнике задужбина и у њу именовао „Хусеин бега“, бившег инспектора централних провинција... а 1846. године нове ере паша је прекинуо оснивање нових задужбина и своју одлуку поткрепио фетвом. од шеика Мухамеда бин Махмуда Ал-Јазаирија, муфтије ханефијске сејиде у Александрији, о праву владара да спречи људе да увакуфију своју имовину и да је ускрати „како би блокирао изговор за своје корумпиране сврхе“, на основу мишљења „Ебу Ханифе” о дозвољености завакуфљења без потребе јер је то било. Задужбина нема никаквог основа јер се директно не помиње у Књизи Божијој... Али пашина одлука је пала на глуве уши и људи су наставили да завакуфљују њихова имања... Гувернер, Абас Хилми И, укинуо је Завод за задужбине, јер је по његовом мишљењу дао слободну вољу државној земљи, расподеливши их појединцима, а према књизи Тхе Велики земљопоседници и сељаци у Египту 1837-1952 нове ере од стране др Рауфа Абаса и др Асема Ал-Десукија, гувернера, „Мухамед Саид паше“, проширио је своје пољопривредно богатство све док није

достигло 31.117 јутара најбољег пољопривредног земљишта у време Својом смрћу, легалним и илегалним средствима припојио је велике површине пустоши за фармере који нису могли да плате своје дугове у језеру, такође је приморао неке од оних који су суседни његовој земљи. њихове земље јер су се преклапале са његовом земљом у замену за угаре које су биле ван контроле. и био је у близини његовог села, па је наредио да их бичују док неки од њих не напусте 89 јутара, док су остали инсистирали, упркос бичевању, да се не продају, па је директор Кене упутио њихову ствар гувернеру... и да ли је гувернер праведнији од брата!!!

Што се тиче Кхедиве Исмаила, према горе наведеној књизи, његов ујак Абд ал-Халим-паша и његов брат Мустафа Фадел били су приморани да продају њену област, која је имала површину од 75 хиљада хектара и поделио их сељацима и саградио им домове на период од пет година и обезбедио им животиње и семе за пољопривреду у ратама прошао, почиње да убира кирију од њих.

Исмаилова поседа се повећавала све док нису формирана два округа, од којих је први био „сунитски округ“, који је имао површину од 434.975 хектара, а други, „посебни округ“, који је имао површину од 50.000 хектара. Укупна површина његових и породичних имања износила је више од милион јутара, односно 20% површине обрађене земље у Египту...и највећи део је прешао у државно власништво од дугова којима је Исмаил узнемиравао египатску благајну све време своје владавине по закону о ликвидацији који је издат пре његовог уклањања са престола.

Што се тиче краља Фуада, који је свој живот започео сиромашан и у дуговима, пошто је од свог оца Кедива Исмаила наследио само 800 хектара, а према књизи (Приче из завичајне књиге) професора Салаха Исе, његово богатство је износило четири милиона. Египатске фунте, поред 35 хиљада јутара и 45 јутара задужбине, запленио је и имовину принца Ахмеда Саифа ал-Дина, брата његове прве жене, Швејкара или Шивакара, коју је покушао да убије (видети Приче из египатске земље). Море историје)...

Иако је "Фуад", као и његови претходници у владарској породици, био гладан изузетног богатства, био је познат по томе што је био изузетно опрезан до шкртости, чини се да је извукао поуке из прошлости и последице расипања новца коцкање, па је усвојио нови приступ у свом животу у рационализацији своје потрошње и усмеравању ка корисним инвестицијама. Прича се да је саветовао своју супругу, краљицу Назли припадницима његове нације да откупе у покушају да поврате део египатског удела у Суецком каналу, који је његов отац, Кхедиве Исмаил, продао британском премијеру Бењамину Дизраелију, који је добио удео у зајму компаније Суецки канал од 4 милиона стерлинга од банке јеврејске породице Ротшилд да би купио ове акције, које су процењене на 44 одсто акција канала, каже се да је Фуад, према проценама, својим пројектом вратио 44 одсто у своју претходну еру 1956. године нове ере у време национализације.

Долазимо до краља Фарука, чије је богатство процењено, према књизи (Фарук и пад монархије у Египту) др Латифе Салема, на 48 хиљада јутара, не рачунајући задужбинске земље, које су износиле 93 хиљаде јутара, а биле су карактерише плодност и чини једну петину египатских пољопривредних површина...

„Фарук” је ставио руке на задужбину свог деде Исмаила 4. августа 1948. године нове ере, а према књизи „Фарук Малка” Ахмеда Баха Ел-Дина, избио је спор између министра задужбина, шеика „Али Абдела Разек” и палате због те одлуке, а шеик је у знак протеста поднео оставку, коју тада премијер „Махмуд Ал Нокраши” није прихватио, а ситуација је обуздана кроз обећање Краљевске Приватна компанија да уплати четвртину прихода од задужбине Министарству задужбина, чега се Краљевска приватна компанија није придржавала осим једном, када је платила чек на четрдесет хиљада фунти оглашена су као великодушна краљевска даровница!! И после тога није платио ни један пени.. Замислите са мном сво ово богатство и сељак који носи цео терет и пати од болести и глади. Ово је његова највећа амбиција ако знамо да је 3 милиона фармера од 4 милиона било сиромашно и да није поседовало ни један карат, већ је то доказано у кругу друштвених студија који је одржан у Каиру да би разговарали о питању фармера.

огранци Уједињених нација“, према ономе што је наведено у броју 840 часописа Акхер Са'а од 29. новембра 1950. године нове ере, и укључује стручњаке за питања пољопривредника из свих арапских земаља, америчке посматраче и делегате Уједињених нација, Сир Рафаел Циленто, између осталих, одсутан је са седница... Смешно је то што часопис коментарише седнице да је „Мухамед Али-паша“ пристао да „гарантује власништво“, али „није праведно расподелио земљиште. ”.. Ово је коментар часописа на врхунцу краљевске ере, а не после ње. Онда долазе они који тврде да је цензура била у новинама у тим периодима!!!!

4- Мој пријатељ “Ал-Јавдји” ми је послао коментар о томе шта сам написао о здравственој кризи у Египту у својој књизи “Странице из моралне историје Египта” и да њени корени сежу у прошлост. Довољно је погледати на појаву болница у прошлости и њихову експанзију за удобност пацијената. Доста је сведочанство, и то ће ме подсетити на рунде у неким центрима за квазиклинике пролазили су, а неки чланови Народне скупштине су поклањали зграде државним здравственим установама да би поставили клинике које би служиле људима из својих бирачких јединица у замену за постављање неких од њих на радна места. Када посетите неку од ових јединица, ви Углавном је затворен, а уколико дође до инспекције, службеник обезбеђења их брзо обавести телефоном. Ове јединице, карикатуралног састава, имају ограничен кадар који постављају посредници, па шта је са пацијентима?! Своју поруку је закључио „Зар не хвала Богу на благослову прошлости и њеном наслеђу“?!

Зато пођите са мном на ово путовање кроз катакомбе прошлости и њено жуто лишће... у ретком говору који цитирамо као референцу др „Мохамед Фуад Ал-Саиед,“ директора болнице Мабаррах Мухаммад Али Ал-Кабеер у Мадију, „дом за опоравак и несрећу у Мадију, под високим покровитељством Његовог Величанства, нашег Господа Великог Краља, телефон 265 упућен „Његовој части, часној дами, Хараму Бахи ал-Дину Баракату”. 2. 1946. године нове ере, објашњавајући проблем његове болнице због скучености садашњег

простора који болница заузима и потребе да се оснују радиолошко одељење, лабораторија, породилиште, мушко одељење и дечје одељење, објашњавајући да Други спрат болнице се састоји од „пет соба“. Ни за „томергичне” медицинске сестре које лутају болничким путевима и додају да „нема канцеларије за директора”, а седнице управног одбора се одржавају у операционој сали. Најопасније у говору је да болница, због недостатка простора и повећања броја пацијената, није био вољан да прими пацијенте мушке незгоде чије породице имају потешкоћа да стигну до болнице преко животиња јер нису у могућности да изнајме приватни аутомобил!!

Јасно је да је проблем пронашао пут до решења, али је решио проблем већ више од једне деценије. , он открива да је „Врховни комитет куће Мухамеда Али ал-Кабира” пристао да купи пространију кућу, у којој борави Његова екселенција Наџиб паша Салем, из разлога који нису јасни, инсистира паша који борави у кући и одбија да је преда болничкој управи упркос „многим решењима која су понуђена Његовој Екселенцији“ Оно што је интересантно у вези са другим говором је да је укључивао прецизно поређење између садашње куће болнице (укупно осам соба) и купљену кућу у којој живи Нагиб паша Салем (укупно седамнаест соба).

У светлу говора (ако је истинит), суочени смо са три историјске личности... Прва: „Хадија Ханем“, супруга „Бахи ал-Дин Баракат-паше“, ћерка „Ахмед Афифи-паше“, и нећака покојног „Мухамеда Махмуда Халила Беја“, бившег председника Сената (један од оснивача Удружења љубитеља лепих уметности са принцом Јусефом Камалом 1924. године) који је уз помоћ принцезе Аин ал-Хаиат. Рифаат, супруга султана Хусеина Камела, основала је групу „Нова жена“ за добротворне радове и добротворе 1908. године, и припојила јој медицинску клинику у Каиру, а затим и болницу на тргу Абдеен током краљевске ере - упркос њиховој неспремности - да обезбеде основну инфраструктуру за здравствени систем који прима сиромашне, били су потпуно свесни опасности да ова врата оставе отворена без решења, која би једног дана могла да доведу до експлозије, што је изразио Др „Бахи ал-Дин Баракат паша” (муж Хадија Ханем) у чланку под

насловом „Морамо побољшати стање малих класа, иначе ћемо земљу изложити социјалној револуцији.” Он је изнео решења у две ствари: Прво: хранити фармера адекватном исхраном, јер су многе његове болести узроковане неухрањеношћу, па ово решење има предност чак и над лечењем и контролом болести.

Друго: Борба против болести које се шире у земљи, као што су шистосомијаза, анкилостоза и друге, број заражених је седамдесет или осамдесет одсто, и да тражење решења кроз обезбеђивање система болница није довољно ако се узроци се не искорењују, позивајући на крају свог чланка „да убеди оне који су на власти у неопходност да се пожури са радом пре него што се изгуби прилика, пре него што болест постане тешка и лек постане тежак“, наводи се у броју 800 Часопис Ал-Мусаввар од 9. фебруара 1940. године, али је јасно да су се султанови људи и даље кретали слабим темпом да би сустигли понор. за иглом, тако да је искористила прилику за отварање клинике Мабарата Мухамеда Алија, у присуству принцеза Фавзије и Фајзе, на степеницама се одвијају болни преговори амбуланта, у свом дворишту, у својим просторијама и на павиљону за добијање суме намењене добротворној делатности „Нагиб Искандар-паша” стављена је у критичну позицију, „замку”, према опису последњег сата. часописа у свом броју 785 9. новембра 1949. године био је принуђен да пристане да му Назиф бег, подсекретар министарства, дође са чеком да га потпише.

Почетком шездесетих, активност групе се проширила и дванаест болница је постало под њеном окриљем, председник Мохамед Анвар Садат је похвалио њу и њен добротворни рад, рекавши: „Сви смо ми ученици Баракатовог дара.

Што се тиче „Нагиба Салем-паше“, чије се име помиње у писму, он је можда био „Мухамед Најиб Салем-паша“, краљевски тајни службеник, који је преузео старатељство над принцезом Фатијом након кризе њеног брака са „Ријадом Галијем“, службеница амбасаде која ју је оженила у Сједињеним Америчким Државама уз благослов краљице Назли „Што је навело Дворско веће 31. јула 1950. године нове ере да

пресуди да је брак неважећи због недостатка једнакости и да уклони старатељство краљице Назли. њена ћерка...

Трећи лик: Доктор који је написао писмо, а ја о њему нажалост немам податке.. Али размислите са мном, драги „Ал-Јавдји"... Колика је плата овог доктора који је љубоморан на своју професију ?!... Знам да живот није све материја, него по материји човек живи, а свет, његова прошлост и садашњост, су бројеви.. !!

Према извештају часописа Ал-Мондаи и Ал-Дуниа, број 668, од 31. марта 1947. године, под насловом „Јадни радник...случај је један шилинг, а изјава је два пенија" у вези са платама лекара у државним болницама су у шестом разреду, а неколицина њих доспева у пети разред после око дванаест година стажа, а онда им плате достижу највише тридесет фунти са рачуном „клиника".. Часопис набраја лекарске задатке у болници, укључујући дијагнозу, прописивање лечења и праћење Ако лекар прима око педесет пацијената дневно, или 300 пацијената недељно, или 1.350 пацијената месечно, према једноставној рачуници коју је поставио часопис. доктор добија после петнаест година у Опис посла за сваки случај је „пола франка", који лекар узима „једну дозу дневно између јутра и поподнева, хвала Богу, колико пута смо узели ову дозу и у томе нема разлике између прошлости, садашњости, а можда и будућности!!!

Проблем је у томе што је чак и култура борбе против инфекције међу масама људи у прошлости изгледала као нестабилна и повезана са политичком пропагандом. Часопис Са'а 13. септембра 1950. године и разговор са Устаом "Махмудом" Ал-Халлак-ом, који је чекао да Давлат Ал-Наххас Пасха буде чист са својим обећањем да ће спријечити увоз "машина за бријање". такмичи се са својим средствима за живот, као што то ради "Исламска пореска управа"!!!..

Као што ме је мој пријатељ "Ал-Јавдји" подсетио на ову причу у вашем питању, дозволите ми да вас подсетим на наш састанак у близини "Абу Ал-Рисх универзитетске болнице" за децу, која је основана 1928. године нове ере у Ал-Мунири комшилуку, и тог дана, након што смо

завршили куповину неких медицинских реагенса у околини, и били смо радознали да сазнамо тајну овог имена, а међу њима је и да је названо по суфијском полу који је познавао Бога , „Аттииа бин Изз ал-Дин бин Иахиа бин Махмоуд бин Карсхала бин Ахмед бин Али ал-Вафа бин Муса бин Јунус бин Абдуллах ал-Асгхар бин Идрис ал-Азхар бин Идрис ал-Азхар бин Абдуллах ал-Мухадх -Мутханна," добио је надимак Абу ал-Рисх, а његова лоза се завршава са Имамом – нека Бог благослови његово лице и настанио се у Египту птице, и користио је њихово перје као кревет, због чега су га звали „Абу Ал-Риш. Имао је светилиште и џамију у граду Даманхоур у провинцији Ал-Бухаира, и имао је чуда у лечењу болесника. О њему се приповеда да је једног дана, док је био сам ради сећања и уздржавао се од богослужења, ушао змај са комадом црвене тканине у кљуну у облику „завежљаја" са „дебелом". лишће од нежне коже." Оставила га је и отишла даље, а он је у њему пронашао десет драгоцених заповести: „Хвалите као што вас хвали друштво".), трећи (Не буди шкрт на оне који те прате, јер они те уче), четврти (Изабери...сва имена су сећање, а сећање на Бога је веће), пети (Твоји вољени ће тешити ти, па им помози), шесто (Сузе присутног је сећање, па се труди), и седмо (Позајми другима за љубав, да твоје сећање не престане са поменутим), осмо (наследство у држави је поклон... дато ти је), девето (сви кључеви су твоји ако си усправан), и десето (искушење ти је што други инсистира да ти помогне... он дели твоје сећање... краљевство је твоје, о власнику краљевства." (Ал-Масри Ал-Иоум Портал 11-16-2018).

...Али најпознатија прича о разлогу за име, коју смо тог дана чули, а њен научни аспект је тачан, иначе, јесте да је Египат, пре револуције 1952. године, имао највећу стопу смртности деце у света (в. Носталгија стварности и илузија), и да ко год од њих побегне од ове мрачне судбине, да му приреде поворку и славље и да га обуку у бело, са круном од перја на глави, и даље док су му јахали наглавачке белог магарца, скандирали су: „О, Абу Ал-Риш, ако Бог да, ти ћеш живети, дакле, када не постоји лек у земљи која тврди да је посвећена проналажењу решења јадни, а људи се уместо тога окрећу сујеверима,

да ли је то благослов и наслеђе Остављање прошлости достојно хвале од нас данас?!!

<u>5- Из књиге “Размишљања између науке, религије и цивилизације” постаје ми јасно да сте из табора који се супротставља херојству Саладина Ал-Ајубија, а који је модеран табор. Зашто нисмо чули за то у прошлости?</u>

Тема данас није нова. У чланку под насловом „Салах ал-Дин ал-Ајуби... другачији поглед“ либанског писца и историчара „Хассана ал-Амина“ у броју 442 у кувајтском часопису из септембра 1995. године. ал-Араби, изазвао је шок у тадашњој културној заједници, јер је то био један од ретких пута у којем се арабизам помиње једини на ваги историје, а његова светост је поткопана стрелама У чланку се резимира да је „Салах ал-Дин“ преферирао „своју власт над питањима џихада“, што га је навело да се уздржи од инвазије на Франке док је Нур ал-Дин Махмоуд био жив и да одбије да помогне калифу у томе. Багдад, „Ахмед ал-Насер“ Морао је да се бори против крсташа из страха од потчињавања и тражења независности од свог и своје породице.

По мом мишљењу, ово није омаловажавање „Салах ал-Дина“, већ покушај да се он постави у његов природни простор у историји као државник и политичар који је живео у оквирима шиитске Фатимидске државе, штитећи њену власт. Бавио се политичким убиствима као и други људи свог времена и изградио наследно краљевство за себе и своју породицу уместо да искриви владајући систем пре њега и постави га у Веће Шуре... Довршио је напоре оних пре њега и они неоспорна заслуга, а има и оних који су после њега довршили и обновили оно што су његови синови изгубили... Што се тиче сматрати га исламским вођом, реците да би са неким као што је био он, како се неки о њему шире и сањају , није прикладно..

Уопште се не противим Саладиновом херојству, али се противим томе да се то сматра промашком историје јер то није тачно у целини... Запад је, по мом мишљењу, тај који је преувеличао овог човека у главама Арапа током година колонијализма и учинио га примером.

Тиме је Запад желео да Арапи задрже своје уверење да функционишу само као човек који их води, и да неће заостати осим када је Запад желео да ова нација остане у сну долазећег спаситеља и долазећег времена које ће то донети, па би се препустили слабости и заувек би постали возило за похлепне... Спаситељ је илузија... Народи могу да се уздигну само подржавајући своју децу и изграђујући а чврсту научну основу са стварним и искреним циљевима који ће створити образоване, будне генерације које носе наде своје нације у рукаву...Наш народ неће устати из сна осим кроз колективно деловање, колективну мисао и сан о свеобухватном Будућност лишена подела не умањује се хировима... Изградња базе се дешава кроз окупљање научника нације у различитим областима и стварање места за њих да предводе и постављају креативне циљеве лидере, али никада нисмо чули за конференције правих научника о неком питању или разумевању одређеног проблема... Дуго смо чули. иновативних научника... Да ли је то мана нашег времена у које су у дијаспори постали научници нације или мана наших душа које сањају о долазећем Спаситељу и перу руке од стварности и будућности која они су споља својом потпуном вољом и одсутни умови са великом заблудом...

Када се Посланик, нека га Бог благослови и спаси, устао у арапској нацији, изградио је морално друштво и успоставио кохезивну групу која доликује његовом позиву и изражава га, он није био једини вођа, већ је религија била њена вођа, метод и прва и последња референца, дакле, када је Посланик умро, ислам није отишао са њим, већ је остао заувек са гомилом окупљених око њега и људима обасјаним његовим методом.

Узмите из њихових прича пример да се прочистите и не узимајте њихове животе за пример, јер је мудар човек онај који прави разлику између исправног и погрешног...и група која фаворизује Ал-Ашрафа „Кхалила бин Калауна“ од „ Салах ал-Дин” да ли је узео у обзир шта је урадио народу Дхиммах (погледајте галерију Рамазанских прича)?! ...Прочитајте “Салах ал-Дин” и научите лекције из битке, али немојте пратити његове гријехе у власти и сукцесији Прочитајте ал-Ашрафа “Кхалил Ибн Калавун” и научите да није ријеч о муњевитим ратовима,

већ о муњевитим ратовима. Јачање унутрашњег фронта кроз кохезију његових компоненти је боље за стабилност победе, перпетуирање њеног утицаја и спречавање урушавања власти..Прочитајте Будите најмудрији и не остварите победу и изгубите многе битке заузврат краткорочно и дугорочно ће сломити живце нације и поткопати снагу државе.

<u>6 – Изненадило ме је што се шеик Садат, Сафијин отац, противио њеном првом браку са шеиком Али Јусефом, као што сте споменули у својој књизи „На маргинама историје и књижевности“, док је Саад Заглул-паша био тај који се противио њеној удаји. други пут, глумцу Закију Окаши „Па где је био њен отац, шеик Садат, у ово време?! Зашто Ваштан није приговорио пару?!</u>

То је зато што је њен отац, господин Ахмед Абд ал-Кхалик ал-Садат (надимак Абу ал-Футухат), упознао свог Господара 1906. године нове ере, односно док је још била под старатељством свог првог мужа, шеика Али Јусуфа. Дакле, није остварио други брак, а ја нисам могао да тражим датум његове смрти, који она није поменула ниједан његов превод, а нашао сам га у пресуди жалбе из 1958. године због тужбе која је однела. много година на судовима, почевши од „Госпођа Хода Отман, у својству надзорника задужбине „Абу Ал-Анвара Садата“ поднела је тужбу пред египатским првостепеним судом (грађанским) у новинама. 26. децембра 1904. М против покојног господина Ахмеда Абдел Кхалека Ал-Садата, тражећи од њега да поднесе рачун о томе шта је „узурпирао“ од прихода задужбине почев од 1301. године по Хиџри, иначе ће бити обавезан да износи на 84.000 фунти, тужба је потом пребачена на наследнике, а потом и на наследнике наследника, а пресуда такође открива да је датум смрти жене „Сафиа Садат“ био 1949. године.

Господин Ахмед Абдел Кхалек Ал-Садат је рођен у Каиру и одрастао је под бригом свог дједа, господина Ахмеда Абу Ал-Икбала, шеика оданог тепиха. Његов отац га је уписао у школу Емири, чији је директор био Рифа'а Пасха Ал-Тахтави је научио арапски, турски,

аритметику и калиграфију, након чега се придружио Ал-Азхар Ал-Схарифу... и након смрти свог оца (подсјетио ме на моју мајку). деда, нека му се Бог смилује, хаџ Абд ал-Фаттах Ахмад Зардак, који је такође умро током хаџа), Кхедиве „Исмаил“ је добио наређење да преузме поглаварство „Ал-Сајјада ал-Вафи'и“. положаје, укључујући: члана Савета закона, Схура и Генералне скупштине. и Норвешка (тренутно Шведска и Норвешка)” за гостовање и одавање почасти Престолонаследнику Краљевине и његове супруге када су посетили Каиро, као и медаљу „Шакхуршид” прве класе од иранског шаха...и ово је према ономе што је наведено у његовој биографији у његовој књизи „Обреди захвалности у плочама тајни“ Кутб ал-Актаб Абу ал-Анвар Мухаммад ибн Мухаммад Вафа...

Према фуснотама у књизи „Уметничка проза у четвртом веку“ др Закија Мубарака, „Саииид Ахмад Абд ал-Кхалик ал-Садат је једне ноћи током Рамазана давао својим ученицима надимке у посебној просторији под називом „Мајка венчања. ” Надимак је имао значење у том ајету части “...а ћерка поштованог шеика, Сафија, имала је познату причу са шеиком Али Јусуфом, аутором Ал-Му'иада књигу „На маргинама историје и књижевности“ добио сам ово смешно питање као коментар на овај инцидент, и мислим да је овде било места за тражење одговора.

Свакако, драги читаоче, мислите да сам погрешио у писању датума везаних за случај да ли је разумно да се случај почне 1904. године и наставља до 1958. године?!! Не буди изненађен, драги читаоче, дужина судских спорова у Египту, посебно наслеђе и лоза, могу да се протежу на четврт века или више часописа, број 668, 31. марта 1947. године нове ере, под насловом „Хронични случај!“ Часопис наводи да је „један од богатих људи“ умро на имању од 120 хектара у једној од земаља Доњег Египта. Имао је две жене, прву „Египћанку турског порекла“, од које је имао четири сина. студирање у иностранству и пет кћери које су имале неколико синова и кћери. Што се тиче друге жене, она је била „Францускиња“ која је живела у Француској Мајка "Египћанка" је одбила да дозволи да "Францускиња" и њене ћерке поделе имање "мужа" са њом, и поднела је тужбу да поништи брак овог потоњег и не

докаже да су њене ћерке у вези са "оставицом". Случај је трајао двадесет пет година, односно прошло је четврт века, умрло је двадесетак наследника, а према писању листа „Ал-Балагх”, недавном пресудом Апелационог суда у корист наслеђа супругу „Францускињу“ и њене ћерке, пошто је пресудило да се наследство обе жене и потомство покојника мора доказати подједнако.

7 – Приметио сам да свако ваше издање на папиру прати електронско издање са додатком „Очима арапске штампе и медија“.

Као што сам споменуо у својој књизи „На четрдесет кафеа“, настојао сам да овековечим оно што верујем да је сопствено културно наслеђе, па сам прикупљао оно што се односило на сваку књигу посебно, из чланака који су се бавили њеним деловима, или дијалога који су говорили о томе, или читања која су се тиме бавила у разним египатским и арапским новинама, штампаним и електронским, да увек буде близак Читаоцу који се интересује за теме мојих књига јасно је и из вас врста промотивних књига је нови облик промоције садржаја књиге и прегледа њеног садржаја пре него што се упустимо у куповину. ..Такође, стављање на располагање делова мојих књига на папиру даје прилику онима који траже информације или питања о темама које их занимају да дођу до одговора за које се надам да ће бити задовољавајући и свеобухватни у оквиру садржаја мојих књига.. Осим тога, такође ми помаже да се лакше вратим у своје архиве на једноставнији начин и који штеди време него да претражујем стотине слика на вашем телефону или лаптопу... Иначе, част ми је да пратим бројне радио и телевизијске интервјуе на интернету, јер садрже много информација и прича које су нашироко и на занимљив и лаган начин уврштене у моје књиге...

8- Погодила ме је мучнина (о којој се детаљи могу позвати у књизи Рефлецтионс Бетвеен Сциенце, Религион, анд Цивилизатион) кад год би ми поглед пао на фразу „као референцу коју користите поред онога што сте назвали историјским радовима и негирао да се попела на ниво документа... Слажем се са тобом... али већина

књига Сада је пуна прича са и без ланца преноса... Мој савет ти је да не будеш ханбелија?!

Почетак ханбелијске школе мишљења није био тако строг као што се прича, али је био блажи у многим питањима. за њега, и његово кршење је подложно искупљењу, и да је питање плаћања Зекат ал-Фитр у готовини, што је питање које прати Египћане сваког Бајрама, санкционисано од стране ханбелијске школе мишљења.

Враћамо се на суштину питања и на употребу речи „референца“ за разликовање историјског документа од документа. Ово је важна ствар чију велику разлику разуме само истраживач историје пред нама, па можемо ли то лако побећи?!

Замислите да му др Мухамед Хусеин Хајкал, писац, шеф Уставно-либералне партије и председник Сената, убаци два фалсификована документа... Прво је писмо које је Ал-Нахас оловком послао руској мисији, а други подржава први, али је написан рукописом „Махмуд Бега Шавкија“, нећака „Ал-Нахас-паше“ и генералног секретара Савета министара... и два листа носе озбиљну изјаву Ал-Нахас, наводећи да „има мало наде у постизање споразума са Британцима и да ће, када схвати да су преговори са њима пропали, сарађивати са Совјетима, и у чему се захваљује руској делегацији на материјалу помоћ коју је пружио делегацији, најмоћнијем народном телу у земљи.“ Драгоцена прилика за Ал-Нахасове непријатеље, али како се може искористити?!!.. Хеикал се сложио са „Ахмед Али Аллоуба пашом“, бившим. министру правде, да ће овај дати два папира Хасан-паши Јусефу, вршиоцу дужности шефа Краљевског суда, који је „поклопио потпис Ал-Нахас-паше на њима на папирима, ако се та два потписа поклапају”. је завршен, и из тог разлога вршилац дужности шефа суда је сматрао да је његова дужност да обавести Његово Величанство Краља о томе како би могао да предузме радњу за коју сматра да је прикладна да је ред који се приписује „Махмуд беју Шавкију“ у другом документу „То није био његов рукопис“, што је изазвало његову сумњу у та два документа, па их је поново вратио Аллуба паши...

Ал-Наххас и господин Ибрахим Фарај, министар општина, поднијели су извјештај државном тужиоцу Абдел-Рахим Беи Гхонеиму, а истраге су откриле да је фалсификоване документе подметнуо Мухамед Сулеиман Хаграс. Он је раније радио у Тајној обавјештајној служби Војне обавештајне службе и примио је педесет фунти од Ахмед Али Аллоуба-паше, а према истрагама са „Хаграсом", онај ко му је предао та два документа није био службеник руског посланства, већ. радник египатске железнице по имену „Абдулазиз Гад Ал-Хак" и да је овај „комуницирао са руском делегацијом преко запослених, од којих су три биле две девојке," и претресао куће „Гад Ал-Хакка", где је био ожењен. више од једне жене постало је јасно да је он професионални фалсификат.

Замислите ово у одраслом добу!! Па шта је са тонама историјских радова на тротоарима без надзорника или везе?!!.. Једном сам се запослио у Каиру за истраживачку компанију и био сам задовољан првом платом коју сам добио на путу прошао поред једног од продаваца валуте и купио ријал (20 пијастера) од њега, султана Хусеина Камела. Уз сву своју плату, био сам срећан и нисам сумњао у квалитет новчића који сам добио и ставио у њега. Годинама касније, када сам био на одмору у Египту, случајно сам га извадио и открио да се метал променио на чудан начин била је лажна и да је била фалсификат, а како се каже у пословици „Пада само онај паметан..

<u>9- У књизи "Хавадит ал-Махруса" говорили сте о џамији ал-Мабдула или ал-мабдулија и њеном првом месту у близини "Ал-Зир ал-Муаллак", а такође и на страницама Морал Историја Египта о „Посматраном басену" када сте говорили о проституцији, као и о „Зеленом прагу" у фуснотама на књизи о пословима Египта итд. Порекло ових ознака, а ја бих желео одговоре преко архиве египатске штампе?</u>

Према часопису Ал-Дуниа Иллустратед од 5. фебруара 1930. године нове ере, порекло имена је „Министар за вешање", јер се десило да је министар наљутио једног од гувернера, па се заклео да ће га обесити на вратима његове куће. све док није умро и његово месо није било

поједено од стране орлова, а министар је остао суспендован све док се министар који га је наследио није умро, а да би нови министар избрисао сећање на њега језивом смрћу свог претходника из душа народа прибегао је смешном трику.

Преглед „зеара“ био је један од задатака мухтасиба, јер се на сваку кућу обавезно ставља „по један зеир“ за гашење пожара, а власник се обавезује да ће га напунити и да не падне испод одређене количине. .. Министар је наредио да се под сваку зеру стави чиста посуда за псе, под завесу Учећи људе новом систему је наложио да се постави огроман министар и да се окачи на место обешеног министра на начин да привуче пажњу. па је народ заборавио министра за вешање и заглавио у памети министра за вешање, отуда и назив....

Речено је да је то име повезано са ујаком „Ал-Зарзура“, Турчином који је контролисао дистрибуцију воде радницима током изградње палате Абдин налево и обрнуто. И ко год је мислио да је прекорачио своје право да пије и ускратио га је, натерао га је да попије малу количину из оба „Залаа” Затим је саградио зграду од глине и окачио „зир” на врху и. на дну је молитва и биљке Поставио је услове за пиће, укључујући молитву прво у молитвеном простору, а затим одлазак на зир да пије!!!..

Што се тиче „Уоченог басена“, названог по једној од најпознатијих дерматолошких болница у Каиру, открили су га научници из француске експедиције Био је шупаљ у облику котлине и имао је на себи хијероглифске натписе, који је припадао племићу из Двадесет шесте династије, који се звао Хапмин (Блискоисточни портал 2022. године). поставио је испред џамије „Санџар ал-Џавли” у насељу Саииида Зеинаб у Каиру, а људи су је користили за заливање воде пролазницима јер су мислили да је то „гомилање” односно „магија” и то излечио би болести љубави и раздвојености, па га Французи називају „фонтаном љубави“ Енглески оријенталиста Едвард Вилијам Лејн такође помиње још један мит повезан са овим ковчегом, да џини попримају облик људи. на дан прославе Ашуре у Басену, а ко год прође поред њих и купи воће, колач или хлеб, његова куповина ће се ускоро претворити у

злато, Французи су покушали да га пошаљу у Француску, али су то спречили њихов пораз од Британаца то, па се настанио у Британском музеју у Лондону...

Долазимо до Зеленог прага и прича о његовом имену је да је то била капија древне престонице, а описивање као зелено је једно од турских назива најомиљенија боја за сељаке „власнике плавих хаљина, како их је звао лорд Кромер.” буди песимизам у њима и због тога воле „зелено“.

Речено је да разлог за његово именовање потиче од гувернера, „Абаса Хилмија И“, који је за своју мајку купио античку палату која гледа на област Азбакеја (названа по атабегу Азбеку ибн Татаху, првом који је настанио овај базен). „Бамба или Бамба Кадин, што значи ружичаста жена“, у којој је живео 1850. године, а палата „Плави праг“ припадала је сину првог власника палате „Хаџ Касима“ бин Хаџ Мухамеда. ал-Дара ал-Схараиби Схах (власник џамије ал-Схараиби у региону) Трг у којем се налази палата добио је име по њеном "Плавом прагу" и наставио се као што је био низом узастопног власништва). палату, која је дошла на следећи начин: (Принц Радван Каткхуда Ал-Џалфи је „поставио капију палате у цитадели. Погледајте масакр цитаделе у књизи Рефлецтионс бетвеен Сциенце, Религион анд Цивилизатион.“ - Принц Мухамед Беи Абу Ал-Дахаб ”Издао је свог господара Али Бега Великог, види књигу Носталгија о стварности, Тахер-паша Ал-Арнаути, није могао да плати плату јаничарским војницима Видите „Приче из океана историје” - принц Ахмед Тахер, управник царинарнице, који је умро у Александрији, када је палата пребачена у руке гувернера, „Абаса Хелмија И”, јер је предложио да је купи. наследника принца „Ахмеда Тахера“, наредио је да се промени боја прага из „плаве“, а како се боја променила, променило се и име поља...

Често сам постављао питање: Ко је улицама у Египту дао ова имена?! Нашао сам оно што сам тражио у часопису Ал-Дуниа Ал-Мусаввал у броју од 5. фебруара 1930. године нове ере, где часопис открива да је прва особа која је предузела именовање улица у Египту био часни „Мустафа бег Мунир, ” Адхам, генерални секретар египатске власти и

први службеник организационог ауторитета коме је поверен само овај задатак, а затим је формиран комитет за ову сврху био је један од његових чланова томови о Каиру, његовим улицама и разлозима за његово име. Он је пратио принца Сауда бин Абдулазиза на његовом путовању у Египат након чувеног инцидента у Махмалу 1926. године (о томе смо говорили у историјској књизи „Збуњени између Пана и Ен“). а путовање је укључивало састанак са вођом „Саад пашом Заглулом” и извођење операције на принчевим очима, пошто је патио од тешкоћа са видом и осетљивости на њих, коју је извршио истакнути офталмолог „Салем Беј Ал-Хиндави”, који је био директор болнице за офталмологију и очне болести Калавун, „Бимаристан Ал-Мансури” од 1918. (о њему смо говорили у књизи Приче из мора историје), а претходно је оперисао и краља Абдулазиза Ал Сауда.

<u>10- Прегледали сте неколико примера епистоларне литературе у својој књизи „Фусноте уз свеску о статусу Египта“ Да ли је тачно да су језичке способности Египћана у прошлости биле боље и истакнутије у поређењу са нашом садашњом ситуацијом. ?</u>

Предност је у прошлости било интересовање за начин писања писама, јер је то било средство којим се обављала већина трансакција, било на послу или на нивоу друштвених односа. Стога је било много књига посвећених томе сврха, обука на њима и ношење готових модела који ће се користити за вођење било које сврхе и поетских стихова који голицају емоцију ако су поруке између љубавника и љубавника...

Бирамо два примера из прошлости:

Први пример: Књига „Најиновативнија корисна средства за састављање нових порука... коју је штампала Јусуфија штампа, улица Мухамеда Алија, на почетку улице Ал-Кутб, Кхедивски канат... наручена из Краљевске библиотеке на Ал. -Улица Санадикииах, поред Ал-Азхар Ал-Схарифа”... а ми разматрамо примере за то, на пример, оно што пише на почетку писма, “из поздрава је одговорио са миром.” нека буде на теби кад год сунце изађе... мир пун љубави који је и даље чувар савеза И у писму пријатеља свом пријатељу, „окривљујући га за прекид

његове преписке“, он користи овај стих: „Дакле.“ пожури да се извини, сирће, прво... јер изговор љубави брише њена лоша дела.”

Други пример: Најкреативније методе у писању писама и писама су Абд ал-Басит ал-Инси, власник штампарије и новина Ал-Икбал у Бејруту, које су бејрутске, отоманске, а потом и либанске новине које су излазиле године. арапски језик у периоду од 1902. до 1934. године.

Ево примера петиције „у којој се тражи доброчинство“: „Господару министру и опасном господару и власнику државе, нека га Бог почасти... након што је пољубио чисте руке (понижавајућа формула) и више пута вас спомињао са раскошне похвале... срца су се сложила да те хвале и језици су пристали да те хвале и захваљују... и зато се усуђујем да подигнем своју молбу до твојих узвишених прагова, надајући се да ћеш ме укључити са твојом обиљем доброчинства.”

У моје време, а сада сам у својим четрдесетим, књиге о изражавању су биле широко распрострањене и давале су готове одломке или уводе и закључке погодне за било коју тему изражавања на испиту арапски језик међу његовим ученицима, а већина њих је обраћала пажњу на текст у средини између наученог увода и закључка. У доба интернета, ствари су се промениле и поруке су се претвориле у мејлове путем е-поште или преко ВхатсАпп-а, лишене икаквог уметничког или књижевног смисла, а њихов садржај је сув, брз и кратак, не захтевајући раскошне уводе и елегантне закључке ући на било који начин у срж ствари, не водећи рачуна о књижевном смислу, а и љубав је постала ствар аудио порука, видео записа, размене песама и слика... Иако су посвете са фото-картицама биле давна обичај, били су леп и елегантан друштвени обичај, тако да у било којој земљи коју посети можете наћи како шаље „картице” својој породици „Садржи пејзаже места његових посета или његове фотографије одатле са изразима носталгије и. захвалност за своју породицу...

У мојој генерацији било је вредности у многим стварима које су временом изгубиле свој сјај, као што су куповина и сакупљање пејзажних карата, као и хоби сакупљања поштанских марака и

кованица из разних земаља и времена и њихова размена са појавом часописа и новина у арапском свету, хоби дописивања широм света...

11- У књизи „Збркана историја између Пана и Ане“ говорио сам о научном путовању групе лекара из египатског Министарства здравља до болница у Сједињеним Америчким Државама и пројекту „Артур Сесил Олпорт“ са др “Азми паша” да потражe помоћ медицинских сестара, и обуче их и оспособе, упркос свим препрекама на које су наилазили. Прегледала сам путовање и пројекат са становишта медицинског квалитета као ваша колегиница исто поље, питам вас за исходе (исход) овог експеримента да ли је уродило плодом?!

Одговорићу вам из новина које представљају јединствено новинарско искуство које одражава почетке египатско-америчких односа у Египту. То је лист „Ал-Садака“, који је попримио другачији и другачији облик од тадашњих египатских новина. који је увек имао лого на насловној страни, а испод њега информације о издању, оснивачу и главном уреднику. Либерти, раздвојен са три круга који се преклапају, и на насловној страни нема никаквих података о њој, док на њеним унутрашњим странама налази се оквир за идентификацију њега и главног и одговорног уредника „Абдел Кадер Хамзе“ и да је „Недељне новине које издаје Информативни биро Сједињених Држава у циљу промовисања међународног разумевања Према књизи, не изражавају нужно званично мишљење америчке владе... Све преписке, коментаре и сугестије треба послати на адресу. : „Фриендсхип 6 Схеикх Баракат Стреет - Гарден Цити у Каиру“ Датум је нетачан „1935 АД” (погледајте књигу „Фусноте о египатској књизи статуса” за више о грешкама у новинама из прошлости). вест о дипломирању прве групе носилаца напредне сестринске дипломе на Школи за медицинске сестре, акушерство и масажу у Александрији, коју води Медицински факултет и обухвата студијски програм медицинских наука на арапском језику за а период од четири године, који су припремили египатски лекари. Школа је отворена у октобру 1949. године за ученице средњег образовања (узраста 15-20 година) да би се придружила г-ђа Соуад Хуссеин Хассан у медицинској инспекцији у Министарству просвете

па надзорник социјалног здравља, па директорка школе за здравствене посетиоце и на крају ова школа... Дакле, пред нама је један од исхода искуства, драги пријатељу, и матура једне генерације медицинских сестара из Египта. Према новинама, др Мохамед Талаат, декан колеџа, изразио је оптимизам у погледу замене страних медицинских сестара новим египатским женским мудрацима у градске болнице...

Јасно је да су Олпортове препоруке, на које сам се осврнуо у књизи „Збркана историја између Пана и Ане“ у вези са неопходношћу обуке енглеских и америчких медицинских сестара, узете у обзир – чак и ако он то није поменуо – фебруара 1951. , гђица Ел Магнусен, консултант за медицинске сестре у Здравственој управи, посетила је школу Међународног универзитета да се пошаље на студијску мисију у Сједињене Америчке Државе, али је уместо тога Фулбрајтова фондација послала стручњака за медицинске сестре госпођицу Одегаард да се придружи. школу девет месеци почев од октобра 1952. године и остала је у сталном контакту са вишом комисијом школе, директором универзитета и деканом медицинске школе... Постоје обећавајући знаци успеха и континуирани међународни надзор пре и после револуције, али зашто је неуспех дошао после тога? ..Ово има дугу причу коју ћемо касније моћи детаљно испричати у светлу египатских архива штампе...

<u>12- У књизи „Фусноте о египатској свесци о статусу“ говорили сте о случају „Ахмеда Абу Ал-Дахаба“, убице жена пресс?</u>

Искрено говорећи, „Ахмед Хелми Абу Ал-Дахаб“, са својим густим брковима и густим цртама лица и оштрим обрвама, заслужује титулу „убице жена“ или „Ландро“ Египћанина (погледајте књигу Нозхат Ал-Алба' у Реадерс ' Дискурси за више о њему)... Почео је свој живот као полицајац, али га је похлепа нагнала да се окрене злочину и крене његовим стопама (Ландро) ловио је жене и крао им драгуље и накит, али због ширења проституције у египатском окружењу у то време, „проститутке“ су биле лакша мета за Абу Ал-Дахаб.

Мислим да је Абу ал-Дахабов трик да побегне током суђења био инспирација за многе филмове после тога, а можда је он био кум ове идеје за „краљевску” одећу и успео је да побегне а да нико није схватио његов трик, док је полицајац који му је додељен остао да чека да изађе..!!

Док се враћао из Александрије након што је убио проститутку (у јуриспруденцији то значи „отворено промискуитет” и каже се да је њено порекло грчко „мимс” што значи „експресивна плесачица”) тамо је однео њен накит на египатску станицу, тајна полицајци су успели да га ухапсе, према ономе што је наведено у издању бр. 418. Из Ал-Латиф Иллустратед Магазина, 12. фебруара 1923. године.

13-Шта мислите о томе да вас описују као енциклопедијског фармацеута због мноштва и свеобухватности ваших књига из различитих области?

Далеко сам од овог описа, а онај који заслужује овај опис у прошлости је аутор књиге (Ал-Самир Ал-Муфид фи Схарх Ал-Мавлид): “Ибрахим Мајид” Ајзаји (апотекар), првокласни хемичар... а књигу је, према корицама, „штампао Ал-Ваез Пресс у улици Дарб Ал-Јамамиз у Египту. Друго издање, 1911. године нове ере, и Надзорници општег знања одлучили су да користе ову књигу за своје ученике. исте године „Књига је заиста енциклопедијска и прати занимљив стил презентације тако што се језиком дијалога управља на трезвен литерарни начин како би се олакшало разумевање. Први део: укључује природе животињских бића, као што су птице, рибе,. и инсекти, и први део: Други: обухвата живот биљака, а трећи део: бави се минералима... Док сам листао странице ове књиге, зауставио сам се на „живи“, која је позната по пријатељ наше професије, полиматичар др „Маџид”: „То је сребрно бели метал...одликује се од осталих метала по томе што је течан и не очвршћава се осим у одређеном степену температура је веома ниска - 40 испод нуле... Користи се за прављење огледала, термометара (термометара) и барометара (барометара)... У овом тренутку сам престао да читам књигу нашег пријатеља и почео сам да лутам у мислима о свом путовању са овај "метал"... док сам радио у

оглашавању: био сам у посети једној медицинској клиници са два одељења: одељење за дерматолошку клинику у власништву лекара са високом учесталошћу пацијената, а поред ње је било још једно одељење. за грудну амбуланту коју нико не посећује... Наравно, представник је везан за одређени број дневних посета, а категорије лекара се деле на први, други и трећи степен према значају лекара и његовог Пацијенти су га често посећивали, а наш пријатељ, грудни лекар, био је ван ових оцена и у категорији коју зовемо „под нуле“, међутим, понекад се касни, са дугим периодом чекања на лекаре категорију, а ваш неуспех да достигнете одређени број дневних посета може вас натерати да посетите категорију „под нулом“ само да бисте избројали посету и да бисте постигли праву када сам га посетио да будем елегантан, дружељубив човек у пуном оделу. Почео је да ми прича о свом путовању на вишим студијама у Енглеској и како је било другачије за њега психичког поремећаја, што ми се потврдило када је почео да ми сугерише, говорећи: „Мухамеде...време је да... Опростимо се од сиромаштва и постанемо богати за трен ока рече му у чуду, озбиљно схватајући његове речи: „Како? Са занимањем ми је рекао: „Црвена жива је решење. У то време нисам знао ништа о црвеној живи, па сам се опростио од њега, наравно. Интернет није био доступан метод у то време као што је сада, па сам питао свог пријатеља ко је „Фалах Карари“ (знамо да то значи интелигентни син села, али његово историјско порекло је „роб одлука“, што значи да се сељак претвара у роба који живи на комаду земље који му је дао његов феудални господар, а везан је за њу и нема слободу да се из ње исели или остави са својом децом. , а ако га напусти, биће му враћен или новчано кажњен, нажалост, овај систем датира још из доба Саладина Ал-Ајубија.) „Рекао ми је: Клони се тога, јер је црвена жива. непознатог састава, а можда је то уранијум, плутонијум или литијум. Они који га траже су или магичари који призивају џинове, или трагачи за старинама, или сањари о извлачењу злата кроз њега, или су на највишем нивоу лудила и опседнути маштом. и заблуде о поседовању нуклеарног оружја од стране њега и продатом...

Вратио сам се у клинику и пријатељски питао медицинску сестру за стање доктора, за које сам мислио да није у вези са случајевима које је помињао мој пријатељ Ал-Карари. Испричао ми је своју причу, да је био истакнути доктор, али његово напуштање од стране његове енглеске жене, која је била много млађа од њега, довело га је у стање депресије праћено заблудама и маштањима, ако је још увек жив, и нека му се Бог смилује ако је мртав.

Од рекламе до области квалитета, имао сам и смешну причу са живом Нема сумње да је живин апарат за мерење крвног притиска најисправнији, упркос старости у поређењу са електронским уређајима...али са страхом. цурења живе, њене опасности по животну средину и њених негативних ефеката на бубреге, мозак и плућа. Уређај се срушио и жива се просула, према Листу података о безбедности материјала (скраћено МСДС)... Према томе, одговорне су организације. јер је медицински квалитет почео да поставља захтеве болничких стандарда за здравствену заштиту да не садрже уређаје који садрже живу.. Један мој пријатељ је испричао причу. Власник његове болнице је увозио ове уређаје и био је изненађен овим захтевима окупио на састанак део свог ужег окружења, укључујући и мог пријатеља, да тражи решење. Неки од њих су рекли: Обавезаћемо се и решити се апарата, па су се на исто наљутили и власник здравствене установе и увозник. време, говорећи: Да пустим да ми паре одлете са живом?! Затим је наставио да каже: Знате ли цену ослобађања од живе и еколошке захтеве?! ...На крају су одлучили да сакупе оштећене уређаје и ослободе се живе у отпадним водама (наравно, тиме нису испоштовали безбедносне стандарде)!!! Куповина нових електронских уређаја само да изгледају модерно док се не заврше квалитетне посете, „и Рима се врати старим навикама", уз упозоравање медицинског особља да сакрију исправне апарате са живом док не прођу квалитетне екипе, а затим се врате на посао. ..и ово је једна од многих прича о начину на који се неки крути умови баве квалитетним идејама усмереним на модерност и очување здравља људи.

Враћамо се титули „енциклопедијског фармацеута" у нашој садашњој ери и не могу наћи никог бољег од креативног доктора „Ахмеда

Мохамеда Ауфа“, фармацеута у египатском ваздухопловству, који то заслужује и који је обогатио „Википедију“ својом чланке у својим раним данима и имао је месечни научни чланак у часопису Ал-Илм који је издала Академија за научна истраживања и технологију у којем говори о најновијим достигнућима у науци Међу његовим најпознатијим чланцима су они у којима је предложио „суперуниверзум ” теорију у астрономији, коју је часопис „Сциенце” објавио у четири чланка, оповргавајући Ајнштајнову теорију релативности...и међу његовим бројним енциклопедијским књигама: „Ал-Азхар за хиљаду година, Систем живота, Геније древних Египатска цивилизација, ствараоци... Научна цивилизација у исламу, геније исламске цивилизације.

<u>14-Који су чланци који највише изазивају вашу радозналост и интересовање за египатску архиву штампе?</u>

Оно што ме највише занима и заслужује моје поштовање су искрени чланци у којима се аутор уздржава од лојалности великој личности, хвали вођу, додаје лаж у поступке истакнуте или познате личности, улепшава грешку и брани неистину под слоганом савремености и одбојности према традицији.

Примери на које сам наишао су:

Први пример: чланак госпођице Хаве Идрис под насловом „Нема пет великих људи у Египту“, објављен у часопису Ал-Мондаи и Ал-Дуниа у броју 366 од 16. јуна 1941. године наслов извештаја говорећи да се налазимо у „земљи у којој се судбина људи мери новцем, престижем и моћи, док се у другим земљама величина мери захваљујући великим друштвеним или научним услугама које појединац обавља питам се: „Где је та велика особа која је направила користан проналазак или велико откриће или извела велики пројекат који је елиминисао једну од наших друштвених болести. Где је та велика особа која је открила тајне универзума и блага науке?“ ?..Где је то велико људско биће које је жртвовало свој живот и новац у извођењу племените поруке за страдало човечанство?...Да ли неко од наших људи има ове квалитете?

Она на то одговара, завршавајући свој чланак речима: „Ја лично не знам.

Можда је чланак дошао у контексту одговора Тавфику ал-Хакиму и његовим аргументима. Потоњем је часопис „Понедјељак” у претходном броју поставио питање о пет великих жена у Египту, па му је било тешко одговорити, па је изабрао три сјајне жене и кренуо у потрагу за четвртом!! Можда је чланак дошао и са пригушеним гневом због непризнавања права жена да гласају по истој основи као и мушкарцима... али у исто време открива важну чињеницу да људском наслеђу нисмо додали нешто јединствено и значајно што приличи наш статус нације која се уздиже у садашњости и поседује наслеђе из прошлости цивилизације... Знате шта, поштовани читаоче, политичар коме се највише дивим је „Ахмед Зјур паша“ (погледајте историју Забуне између Бана и? Аан за више о њему)?! Знате зашто?!..Зато што је био искрен према себи и колико је овај квалитет реткост на политичком пољу!! Рецимо, мирим се са идејом да ме нико не воли и да немам пријатеља!! Због тога се дивим човековој сировој и шокантној искрености када су га Фаталах Баракат-паша и Ахмед Али-паша посетили после састанка Националног конгреса 1926. године да би га пожурили да изда краљевски декрет којим се одређује датум избора Ви сте били у министарству и знате да Енглези имају своје мишљење.” министарство народа, али био сам!!“... Лепо је што је паша признао да је одлука у рукама окупације, а још је лепше то што схвата да је дошла без народне воље. .. Смешно је то што је Пашина љубав према раном сну била разлог што је био непријатељ број 1 биоскопа, који своје обожаваоце позива да остану будни до касно. и подлегао је дубоком сну током пројекције филма, према часопису Мондаи анд Ворлд, број 551, 1. јануара 1945. године. Можда је разлог и непознавање језика своје земље у паши он је на функцији премијера!!...

Други пример: Чланак уметника „Бахија Хафез” у часопису „Ал-Раи Ал-Аам”, број 22, од 4. фебруара 1946. године нове ере (објавио и водио „Ахмед Касим Гоуда”) под насловом „Наш Египћанин Репутација у иностранству“, у којој она каже да је имиџ Египта међу странцима да је то „афричка земља, који је босоног и гол, једе змије и

људско месо, јаше на леђима слонова, спријатељи се са мајмунима“. и да је то земља која не познаје струју, бежичну мрежу или трамваје. Чуде се што има уметност, биоскоп, позориште, радио и музику, и изражавају чуђење што се ради о египатском уметнику који користи „виљушку!! Они показују нервирање према систему „харема“ и човеку који спава са „стотину жена“ и због свега тога, способан уметник је изненађен великодушношћу новца коју је египатска влада потрошила на подстицање туризма у Египту. Она се пита о корисности конзулата, амбасада, билтена Туристичке управе и европских и америчких конференција као што је Конференција у Сани, Савета безбедности у коме учествује Египат, и новца потрошеног на стране новине да промовише Египат..

Мислим да је наша уметница можда подивљала маштом и отишла предалеко у преношењу слике Египта странцима као земље која „јаше слонове“ или једе змије и друге описе који приличе земљи у далеким крајевима Африке или Индије. , не Египат!! Тачније је оно што смо поменули у књизи „Путовање разговора Ал-Алба фи Ал-Реадерс’ Цонверсатион” од слика које су пренели други, а можда је уметник желео да следи њихов пример у то време...

Зашто је био изненађен написом уметника Бахије Хафеза о Египту у очима Запада, описујући га као бесмислицу?! Ово је питање које за мене има логичне одговоре, зар савезничке војске у Египту током Првог и Другог светског рата нису имале мушке и женске обвезнике, а њихов број није био мали, а неки од њих су се вратили у своју земљу и причали приче. о Египту, његовом народу и њиховој природи?! Свакако и дефинитивно, одговор је: И види овај пример из стотина индикативних примера часопис Ал-Мондаи ва Ал-Дуниа из 1945. цитирао је британску војнику Еве О'Браи, док је била спремна да се врати у своју земљу. рат је завршен, да ће она спомињати Египат као „древну земљу у „Град је богат траговима своје древне величине и древне славе“, и да је „богат својим пољопривредним усевима поврћа и воћа“, и да је „ египатски земљорадник је најјаднији човек који губи своје здравље, живот и снагу да би стекао бедну храну, бедну одећу и болести које не може да поднесе Египта „..и неће заборавити чамац

„ујка Омара“, веселог египатског шеика, са његових неколико енглеских речи којима ју је поздравио и опраштао од ње, а она неће заборавити да препоручи својим грађанима.” „египатско јело од пасуља фава, зелена молохија, пуњени патлиџан и басара.”

Такође је немогуће замислити да јединствене египатске женске манекенке почетком прошлог века нису биле истакнути симбол египатске цивилизације и пропаганде за њену ренесансу. укључујући, на пример, искуство госпођице Афифе Искандар Ибрахим (њен отац је био адвокат), која је током шест година специјализовала за област проучавања египатске археологије, што је несумњиво веома тешка студија у овом тренутку када је египатски земља још увек обилује антиквитетима великих фараона. Постигла је велику изврсност у својој специјалности и постала трећа жена на свету у овој области...

Госпођица Наима Ал-Ајуби (ћерка историчара Елиаса Ал-Ајубија) је још један пример женске ренесансе. Она је прва египатска правница и једна од првих девојака која је уписала египатски универзитет да студира право 1929. године. др Таха Хусеин, који им је саветовао да ћуте док им универзитет не одобри упис због страха да ће ствар процурити у новине и подстаћи покрет конзервативног јавног мњења тема универзитетског искуства ове жене у његовом првом периоду гледано је у универзитету као да су „дивна створења која се по први пут појављују на Земљи“, наводи се у чланку објављеном 13. марта 1945. године у часопису „Понедељак и“. Смешно је то што је госпођа Хода Схаарави коментарисала питање часописа „Ал-Мусаввар” у броју 523 од 19. октобра 1934. године о повлачењу госпођице Наиме Ал-Ајуби из закона и разочарењу које је то изазвало. „феминистички“ покрет у Египту је одговорила да је до пензионисања дошло када се Наима Ал-Ајуби осећала „због своје неспособности „на овом пољу, и да је наставила са радом након што је сазнала за ову чињеницу“, она би наштетила. Наш циљ је више него што је то учинила пензионисањем, рекавши: „Њено пензионисање није неуспех за жене, већ повратак истини, а повратак истини је врлина код жена његових светлих аспеката ове фазе женског рада, или се нисмо слагали са неким од његових негативних аспеката, као што је то било јасно видљиво...

Видети извештај који је припремио часопис Масамарат Ал-Јиб, број 126, 7. децембра 1947. године н. под насловом „Да ли је Египћанка успела под куполом универзитета?“ У њему сам испитао мишљења неких декана теоријских и практичних факултета, а њихова мишљења су следећа: (Ибрахим Схавки Беи, декан медицине: „Свакако сам успео, а факултет им је отворио пут до високих оцена и напредовати до највиших академских позиција на колеџу - Хамед Сулејман Беј, декан пољопривреде: „Успео сам, а Египћанка има менталитет Снажно, продорно размишљање и широку свест...менталитет који има све елементе исправног размишљања .” – Хусеин Камел Салим Беи, декан за трговину: „Бриљантно сам успео у научној делатности, али у друштвеним активностима као што су забаве, такмичења, дебате и утакмице, она још увек није навикла на универзитетску атмосферу и због своје стидљивости. (Има ли шта у огледалу? Да ли је то боље и веће од њене скромности?!!)” – Хасан Ибрахим бег, бивши декан уметности: „Број студенткиња је са пет-шест 1928. порастао на 350 студената, а мешање је и даље ограничена због обичаја и традиције, а многе матурантице раде у настави иу Министарству за социјална питања иу страним компанијама показале су одличну компетентност и истрајност у раду.

А погледајте отелотворени пример овог напредовања у личности студента „Хасан Шаха“ на Правном факултету Универзитета Фуад, који се кандидовао на синдикалним изборима, сањајући да на Правном факултету оснује радну канцеларију за рад за студенти са ограниченим примањима у слободно време, према броју 840 последњег часа од 29. новембра 1950. године. Свакако да је све ово имало одјека на Западу и не може се занемарити.

Не поричем да се бучна пропаганда против Египта сложила са ниским животним стандардом сиромашних у Египту, и они су у праву можда најистакнутија од њих књига вишеструко талентованог уметника Жана Коктоа, за коју је он. одабрао име „Маалиш“, што је уобичајена реч међу масама Египћана и која одражава културу одлагања обавеза међу Египћанима. Књига је укључивала ауторова запажања током његове посете Египту 1949. године. Египту недостају асфалтирани путеви.

Конвергенција две крајности, „луксуз и беда“, може се посматрати једноставно гледајући кроз прозор аутомобила. То је земља у којој „преовладава владавина педесет породица, нема средње класе, а остали лутају у конфузији. манир." Алудирајући на неизбежност револуције у оваквим условима, он је рекао: „А шта би се могло десити са револуцијом коју изведу ови људи?“ рекао је: „Може се само нагађати! звуци „клаксона” без прекида, „јер мисле да је звук сатова довољан да угасе сигнална светла: Зашто толико користиш кочионо светло.” говорећи: Да угаси црвено светло, па сам почео да му објашњавам да се то светло мења механичким покретом и да колико год да користи кочионо светло, не може га променити у зелено, али се то десило баш у том тренутку. У тренутку када се упалило зелено светло се окренуло према мени и уперило руку, говорећи: Јесте ли видели?“ жир, изглед бурке која више открива него што покрива и друго..

Постоји још једна ствар на којој се заустављам, а то је суровост у усмеравању недостатака египатских амбасада и конзулата у пропаганди за Египат током краљевске ере од стране неких уметника и интелектуалаца У исто време, неке амбасаде су патиле и биле изложене многим варварским ситуацијама, и довољно је да наведемо пример за њих и причу о професору Бутросу Бадиру, који је провео скоро два. године у комунистичкој Кини од новембра 1948. до децембра 1950. у дипломатској мисији као отправник послова тамошње египатске амбасаде, а дошло је до спорова између њега и једног од „слуга амбасаде” две кинеске земље, јер је Кинез дошао да ради запрепашћујући од алкохола, и уместо да га отпусти, амбасадор је од њега узео писмено заклетву да неће пити алкохол на радном месту, али је кинески слуга наставио своју обману и ескалирао ствар полицији, оптужујући отправника амбасаде. афере премлаћивања и присиљавања на рад Након што је полиција потврдила да је његова тврдња лажна, саветовала је амбасадора да му да остатак дажбина и да га отпусти, па је слуга одлучио да се освети, па је дошао у искушење банда криминалаца је тврдила да египатска амбасада има „благо долара и златних полуга (замислите!!)“ па су напали амбасаду 3. септембра 1950. године нове ере и напали отправника послова са пет убода ножем, од

којих је једна била једна од њих. био близу срца. Његова супруга је брзо назвала др. „Тремара“, јединог америчког лекара у Пекингу, који га је пребацио у болницу Коло, где је провео девет недеља на лечењу од смртоносних рана, након чега су се он и његова супруга вратили у Каиро. , према ономе што је наведено у броју 851 последњег часа од 14. фебруара 1951. године.

Остаје да скренемо пажњу на чињеницу да је оно што највише штети угледу Египта напуштање својих уметника у доба старости и потребе, што је стара појава. Налазимо, на пример, у часопису Мондаи анд Ворлд, број 702 , 24. новембар 1947. године, вест о "Фоуаду Фахиму", глумцу из бенда Модерн Египтиан, који се жали на потребу, а његова плата не расте за седамнаест фунти, док му је плата у бенду Мунира ал-Махдиа 25 година. пре је било петнаест фунти у „добрим данима“, а човекова порука се стално селила са једног места на друго док су он и његова породица умирали од глади и није било живота коме да се јавимо!!!..и ако заиста желимо да имамо користи!!! из лекција Побољшавамо имиџ Египта изнутра и споља. Не треба дозволити да народ Египта, без обзира на оцене, моли за здравствену заштиту, што би требало и требало би да им буде право загарантовано у сваком тренутку.

Враћамо се на чланак уметника „Бахије Хафеза“, а у сваком случају, положај Египта у Африци је несумњиво био неправедан према њему кроз историју Можете замислити да савремене новине расправљају о оваквом или сличном недостатку. Свет није седео усред буке оптужби за нарушавање репутације Египта, што може представљати издају и сарадњу са страним странкама.

Али да ли је тачно да човек у Египту има „сто жена“ како је наш цењени уметник известио из визије Запада за нас?! Веома тачно, и пошто говоримо о поштењу према себи, нисам видео бољи пример од шеика „Мустафе Тахте“ погребника (каже се да је фараонско од „гробник“, што значи погребник прања и сахрањивања мртвих, а речено је да је то име које се приписује погребнику, што значи власник радње, радње или радње) у насељу Ал-Манасра, о чему је часопис „Ал-

Дуниа Ал-Мусавварах“ обавио интервју са њим 12. фебруара 1930. године имао је деведесет пет година и оженио се четрдесет и двема супругама и имао је снажно сећање на имена својих жена покојног Исмаила Ал-Најјара, затим "Занобе", и тако даље и још увек сања о томе да се поново ожени са "Каткутута Виолин"... Што се тиче његовог начина окупљања овог великог броја жена, он је имао обичај да се ожени. мреже над сиромашним удовицама покојника, а понекад се одрекао хонорара, а можда би помогао и око трошкова сахране, па би их одмах потом оженио!! И како се каже у пословици: „Кад је погребник срећан, он вас двојицу изведе једну ноћ. Стога је његова највећа жеља, како се наводи у дијалогу, била да види свог сина „шеика египатског погребника“. и да има посла са њим „у исопу“... Заиста, несреће једних људи су корист за друге.. и зато што је једна од смешних инцидената развода то што је 2009. египатска докторка поднела захтев за развод од свог ветеринара муж након што је открила да је он „погребник“ и обмањивала ју је више од годину дана док није случајно открила истину о његовом раду током телефонског разговора између њега и његовог помоћника, наводи се на сајту радио-телевизијског магазина (Масперо).

15-Да ли постоје друга искуства у подучавању етике која су била посвећена аспектима које нисте споменули у својим књигама о којима бисте желели да говорите овде?

Веома ми се допала књига „Етика за девојке... коју су написали Мухамед Ахмед Ракха бег, директор продавница у Министарству просвете и Мухамед Хамди бег, директор Више трговачке школе, 1926. године нове ере... Министарство Образовање је одлучило да предаје ову књигу у основним, основним и вишим школама и наставницима за девојчице.” Књига се посвећује веома важним областима и истиче се у њима, упозоравајући на неке погрешне праксе, осуђујући их , и суочавање с њима, што је циљ који је наведен у уводу књиге - новембар 1922. године: „На напису ове књиге нас је навело оно што видимо у већини египатских породица широко распрострањених илузија и сујеверја ово на „недостатке жена међу нама и да се оне не просвећују светлошћу знања и знања... међу погрешним обичајима о којима се

говори у књизи је посећивање гробова, где жене иду у „групама и жирафама”. (Мислим да је боље, у групама и сам Предисламски песник „Кураит бин Аниф Ал-Анбари Ал-Тамими” каже, хвалећи Бани Мазена: Народ када се открије зло и они који их бране устају а вуци самотњаци се петком, годишњим добима и празницима спотичу к Њему о реп, носећи много хране, као што су бесквасни хлеб, колачи и воће, поред пића, да се дају у милостињу онима који обилазе гробља и кукавне просјаке заслужују то више од њих, упозоравајући да просјаци на гробљу „нису предмет милостиње, нити су вредни милостиње“. Штавише, ови обичаји не иду на руку умрлом сада када је ушао у свој „загробни живот“ Двојица писаца говоре и о ономе што је за осуду на сахранама, које би требало да буду за част и сећање на смрт, па се срца понизе. и душе се окрећу од својих неправди, пошто су схватиле стварност света и да је то „пролазна, а ахирет је бољи и трајнији“. прихваћени обичај, јер неке жене налажу да сахране њихових рођака прате тужни „музички бендови” и војници који марширају испред њега иако није био војник, и они који носе лонце и кадионице, и „група гомила" изговарајући неразумљиве речи. Крај сахране: "Жене са лицима и рукама умазаним блатом и индигом, вриште, запомагају, кукају и копају... узимајући душе својим одвратним изгледом." негативи из египатске феминистичке заједнице, као што су велови, амајлије, зара итд.

<u>16- Ваш говор о томе да „Фарук“ намерава да формира војну владу у Египту и да га је револуција из јула 1952. године појурила пре него што је извршио оно што је намеравао, према ономе што је наведено у вашој књизи „Нузхат Ал-Алба фи Ал- Рецитаторске расправе”... Мислим да је то само интуиција која не одговара историјској истини или чињенице то потврђују, зар не?!</u>

Прво: Тачка промене радио програма може се лако уочити упоређујући оно што сам поменуо у књизи Рамазанских прича са музичким радијским програмом 1935. године нове ере (ера краља Фуада) поводом Краљевског дана заседања „од уторка, од првог октобра до уторка 15.“, што су аутори њених параграфа навели на следећи начин: (Ријад Ал-Сунбати - гђа Мухамед Садик и други) Осим тога, постоје само два

одсека за полицију: прво ујутро 6. октобра за блок дивизије египатске полицијске гарде, а друго ујутро 11. октобра за полицијску школу...

Друго: Према сведочењу професора „Мохамеда Хасанеина Хајкала“ инспирисаном бразилским документима, „Фарук“ је намеравао да изведе „бели краљевски пуч и предводи белу револуцију“, према његовом разговору са бразилским амбасадором у Каиру и његовом недавном Пребацивање у своју владу објашњава да је Фарук гледао на професора „Ахмеда Мортаду“, као што је Џавад Рабех, као компетентан човек за безбедност био је министар унутрашњих послова, рата и морнарице у првом министарству „Ахмеда Нагиба Ал-Хилалија“, такође је преузео, током своје каријере, задатке одржавања реда, а затим и Калиубиа , и на крају Кена, где је контролисао масакре између Арапа и Хаваре, такође је именован за директора јавне безбедности и гувернера Александрије. ” бивши шеик од Ал-Азхара, што значи син режима и недалеко од политичке кухиње. Он такође верује на своју страну јер није лојалан ниједном од војних кампова и није повезан са његовим покретима, као Фоуад. На Садика Мухамеда Нагиба и генерала Хајдера се стога може ослонити да ће формирати војно министарство као коначну карту и шансу за спасавање, укључујући војно особље и цивиле. избори на две године, током којих Фарук потпуно ослобађа свој ауторитет (исти сценарио који је револуција спровела после тога ... Да ли би Фарук био успешан у овом размишљању да је учињено?! .. Нажалост, не верујем да је његова опклада на „Ал-Марагхија“ изгубљена и погрешна ако прочитамо Ал-Марагхијеве мемоаре, који откривају истину о томе шта је он крио према „Фаруку“ (види Носталгија стварности и илузија). , разумели бисмо разлог..

<u>17- Да ли је оно што данас чујемо о бројним случајевима развода и бројним случајевима тајних ванбрачних бракова уобичајено у прошлости, према вашем истраживању у египатским архивама штампе?!</u>

Почните са питањем развода, и хајде да померимо нашу магичну лампу ка прошлости, посебно часопис Ал-Мусаввар у броју 810 од 19. априла

1940. године нове ере, и опсежну статистичку студију Махмуда Камела о случајевима развода у Египту и њиховим узроцима Из студије налазимо да се стопа развода смањила са 11% 1917. године на 7% 1937. године, а то се објашњава због опадања „традиционалног“ облика брака преко проводаџија. у којој су мајка и рођаци имали предност, а подносилац представке није имала мишљење о невести која је „нуђена за брак“, међутим, како је протекло време, друштвени систем се развио дозвољен избор и договор између супружника, што је допринело паду развода..

Што се тиче разлога за развод брака, највећи проценат је због супруга (29.857) и због обе стране заједно (13.736), док је на трећем месту развод због супруге (12.430). развода, издаја је на првом месту, јер је број жена које су се развеле због неверства (371) достигао број случајева развода због брака са другом женом (5384). на феномен неверства међу женама колико и Сихам своју критику снисходљивости Египћана усмерава на законске текстове који дозвољавају полигамију и тумаче их широко и флексибилно без придржавања њихових захтева.

Болест је на другом месту међу разлозима за развод брака, а број оних који су се развели због тога је (726), односно три пута већи од оних који су за њу затражили развод (298). студије показује симпатије према женама које су провеле „свежину своје младости и младости у данима свог првог брака”... То се слагало са њим и има пуно право да се на то ослања оно што је већина правника из четири школе мишљења рекла, да муж није дужан да плаћа трошкове лечења и лекова за своју жену, а њихово оправдање је да је то хитна ствар, а не једна од уобичајених неопходних потреба. Имам Ал-Схафи'и, нека му се Бог смилује, рекао је у „Ал-Умм” (8/337): „Није обавезно да мушкарац принесе жртву за своју жену или плати за њу награду. доктор или пехар.” Ово је мишљење које указује на погрешно схватање суштине ислама: “И живите с њима на частан начин” (Ан-Ниса: 19). Кур'ан укључује сва добра дјела Према неким другим правницима, такође није дозвољено препустити ствар навици, јер је то у супротности са тумачењем значења „добра“ у ајету, као онога што је добро. није „оно што људи знају, јер људи могу да знају шта није у реду и да поричу оно што је

добро.” Дакле, муж треба да буде у обавези да обезбеди здравствено осигурање за њу.

Што се тиче случајева развода брака због „мржње према мужу (на страни његове жене)” (7.272), у поређењу са случајевима развода због „мржње према жени (на страни њеног мужа)” (15.713).), то јест, отприлике половина... аутор студије то приписује чињеници да жена „акумулира пропусте и да је стрпљива пред злом, он потписује развод“. чим осети затишје у својим емоцијама... и у Посланиковим упутствима постоји лек за овај проблем, из којег ретко који дом побегне до данас По ауторитету Абу Хурејре, нека је Бог задовољан њиме. Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, је рекао: (Мушкарац не би требало да се одваја од вернице ако је на један начин био незадовољан њом, а на други био задовољан.) Тиме је подстицао добар третман, како међу људима нема савршеног човека без мана, и да се световни господари не љуте, у свему се ослањамо на религију, она је срж живота, али нема штете у томе да им препоручимо да следе „ пола шоље” теорија и да се погледа Шоља је напола пуна и не гледамо само полупразну.

Долазимо до коначног разлога за развод, а то је нерађање жене, а случајева има (1687), укључујући (416) случајева у којима је муж био стрпљив у периоду од пет до десет година пре развода.

Искрено, и без икакве нејасноће, читајући ову студију осетио сам да њен аутор приказује „Египћанку“ као беспомоћну, „сломљену крилу“, како се каже у разговорном језику, пригушио сам неколико гласних смеха и замислио да јесам укрцао се на брод из прошлости и вратио се у своје време и сада био са њим и позвао га на две шољице чаја. Попили бисмо кафу поред часописа, и разговарали бисмо о овом питању пријатељски, даље од жена, тако да ништа У то време бих могао да му испричам неке смешне приче, укључујући и свог колегу на послу који је назвао своју жену „менаџментом“ и оном другом која ју је називала „руководством“. то „Истраге“ и „Повратак свести“... а можда смо разговор кроз историју одвели до књиге „Освајања Египта и његове вести“ од Ибн Абд ал-Хакама (умро 257. по Хиџри), из које је Ибн Катир преузео на почетку и на крају да су „жене египатског народа

када су се удавиле Међу њима биле са фараоном од својих племића, а остали су само робови и најамне слуге. Нису биле стрпљиве са мушкарцима, па је жена почела да ослободити свог роба и удати се за њега, а други да се уда за њену службеницу да мушкарац тражи дозволу од своје жене. Он каже: „Коптске жене и даље то чине, пратећи оно што су раније радиле, а да не каже: ја ћу тражити савет од своје жене.

Можда смо разговор о моћи египатских жена пренели из историје у јуриспруденцију, а оно што је споменуо научник Јусуф бин Саид бин Исмаил Ал-Сафти Ал-Малики Ал-Азхари у својој „Хатаноти о чистим драгуљима у решењу Ал -Асхмавиииах Вордс” говорећи: „Није дозвољено да онај ко открива своја стидна места води онога коме није дозвољено да их гледа и ко даје својој жени дирхаме да би могла да оде у тоалет гола са голим женама , или је била само гола или су они били само голи, или јој је дозволио да уђе, чак и ако јој није дао дирхеме, а разлог за то је велики грех: све док га жена не омета у његовом егзистенцију – као египатске жене ако јој плати дирхаме да оде у купатило, то му није забрањено, јер ако је спречи да оде у купатило, она ће се узнемирити због његове егзистенције. и то је можда био разлог за њен развод тако да је муж узнемирене Египћанке направио изузетак за један од највећих грехова у коме није дозвољено водити молитву (наравно, ово је шала!! не рачуна се.)

Можда је нашем пријатељу дозлогрдило причање о историји и јуриспруденцији па је хтео да прича о савременим темама па је одмахнуо руком говорећи: Ми немамо ништа са историјом, Мухамед ефендија (ово сам ја)!!!

Можда је наш пријатељ био обожаватељ архиве штампе као и ја, па сам из торбе извадио број 23 часописа Ал-Дуниа од 23. октобра 1929. и испричао му причу о сељанки “Масада” која је убризгала отров за пацове (арсен) за свог мужа, „Абдулаха Ахмеда Шабана“, редовног чувара у селу „Кафр Мансоур“ у Каљубији, јер га воли и љубоморна је на њега!!! И да је то урадила после три године брака и два развода, а пре свега, имала је велику љубавну причу са њим док је још била жена

сељачког рибара званог „Ал-Џалит“, коме је нанела неправду и тврдила пред градоначелником да ју је тукао и лишио „хране и залиха“ да би се ослободила и удала за вољеног свог срца, а он је био... и када је Абдулах искористио своје право на полигамију и оженио се Мубараком бинт Јусефом. Женске сплетке и љубомора су је нагнале да уради оно што је урадила. Смешно је то што је њен муж избегао отров снагом свог „желуца и црева“ као да је монах „Григорије Распутин“ (видети Размишљања између науке, религије и). Цивилизација за више о његовом отпору на отров. Жена је осуђена на три године затвора... Наш пријатељ је можда рекао да је сиромашна... а ја сам му можда одговорио: Можда ће одбити да живи са њом). супруга под истим кровом, а она је у овом тренутку била разведена, али она нема право да почини кривично дело да би одбранила своју љубав. Можда смо се дотакли међународних злочина који су претходили злочину у Масади, а ја немам мислим да је чула за њих док их није опонашала, укључујући, на пример, случај француске девојке са аристократским тежњама, „Мари Лафарге“, сирочета чији је отац један од њених ујака желео да је уда за човека чији је једини приход био не његова плата!! Очекиваног богатог мужа је потражио преко брачног посредника и ту је Мари упала у мрежу „Шарла Баша Лафаржа“, који се представљао као имућни трговац и имао је луксузну палату Мари је превидео његов одвратан, груб изглед брак је завршен, открила је превару, да је он у дуговима, сеоског порекла, а да је његова кућа била влажна и пуна пацова (арсеник) на његове колаче, али постепено (она је била више саветована од Масаде по овом питању) све док он није умро, а она је осуђена на принудни рад.

Можда би ме наш пријатељ питао, знајући да сам у суштини шаљивџија... Зашто је „арсен“ омиљени отров у овим и другим злочинима?! Одговорио сам му зато што готово да нема укус, мирис или изразиту боју, што га чини лаким за уношење у храну и пиће (погледајте књигу Размишљања између науке, религије и цивилизације, први део)...

Претпостављам да се нашем пријатељу заситио и можда се уверио након што је чуо ове приче од мене и да се предомислио. Можда смо и

ми пожурили у штампарију да избришемо са пробе све изразе туге због ситуације потлаченог Египћанина. жена под влашћу бруталног човека.

Што се тиче вашег питања у вези са случајевима тајног ванбрачног брака, они су веома бројни, а за детаљан одговор на ово питање, ако желите, потребан би посебан том, а не једна књига многих уметника у прошлости и високих политичара и владара прошао кроз искуства ванбрачног и тајног брака, па сам радије бирао пример из штампе прошлости, али из Животи обичних људи су главни фокус мојих књига.

У броју 32 часописа Ал-Дуниа Иллустратед од 25. децембра 1929. године помиње се инцидент који је био први те врсте у то време, јер је четврт Ал-Миргхани у Александрији била сведок љубавне приче између Кариме Ал-Каваје „Мишел Бхамдоун” Ал-Таразu, која је имала осамнаест година, завршила је школу за монахиње и православна отпадница католичке вероисповести и њен комшија у комшилуку, Али ефенди Али Сaииид Ахмед, трговац намирницама, и двадесетпетогодишњи. -Стари Муслиман након што су се упознали и дивили им се, двоје љубавника су одлучили да се венчају на шеријатском суду, прикривајући ствар док није дошао одговарајући тренутак за објаву, коју је спречила смрт мужевљевог оца..и. Све док се то није догодило, они су се обавезали да се неће дирати...и десило се нешто неочекивано када је младић, богати трговац, запросио девојчиног оца, а девојка га је одбила. која је инсистирала да одбије, а уз притисак породице да открије разлог, открила је своју тајну својој млађој сестри, а потом и њеној мајци.. Девојчица је била шокирана и покушали су да раздвоје супружнике значи, па је отац поднео тужбу за поништење уговора, док је брак поднео тужбу суду, „захтевајући од своје жене да се повинује томе, девојчина породица је покушала да убеди мужа да напусти своју жену замене за новац, па се муж претварао да пристаје, и на обећани дан развода, док је девојка била у колима са ујаком и оцем, муж и његова породица су је насилно киднаповали и венчали у његовој кући. Породица девојчице је хитно отишла у полицијску станицу, а уз њено признање да ју је муж „силовао” уз помоћ своје породице, супругова породица је ухапшена и задржана у станици за траву, а затим пуштена Грчки православни

патријарх каната уложио је протест како би спречио шеријатски суд да је обавести о овом браку.

Оваква тема се сматра веома осетљивом, а упркос томе, египатска кинематографија је покушала да је представи кроз филм „Ноћ судбине“, у којем глуме велики уметник „Хусеин Сидки“ и Лејла Фавзи, а премијерно је приказан у марту. 3. 1952. године нове ере, али је приговор браће Копта на филм спречио да се настави са приказивањем након револуције од 23. јула 1952. године, председник Мохамед Нагиб је наредио да се уклони из свих биоскопа, па је уметник Хусеин Седћи покушао да га уклони. направио неке амандмане на филм, па је променио име у „Шеик Хасан“ и додао му још седам минута, али је идеја самог филма остала суштина проблема и извор замерки, тако да је филм остао забрањено из представљања једном за свагда...а међу књижевним експериментима је и књига великог писца Ихсана Абдела Кудуса "Збуњени између дозвољеног и забрањеног", која је наишла на замерке и муслиманске и хришћанске стране. ..

18- У својој књизи „Носталгија стварности и илузија“ говорили сте о корњачи „Слон“ и њеној смешној причи, али оно што ме је зауставило је зашто ју је краљ Фарук преселио у краљевску приватну башту у Аншасу и није је задржао у зоолошком врту какав је био?!

Можда је „Фарук” желео да то буде део забавних програма за његове госте, а то су били високи страни официри, посебно Американци, са којима је био посебно повезан у периоду Другог светског рата и после помиње се у броју 490 часописа Ал-Мондаи и Ал-Дуниа првог новембра 1943. године, када је краљ Фарук позвао америчке официре да насамо погледају краљевске фарме, а међу њима је био и господин Кирк, амерички опуномоћени министар. , а пратио их је и Његова екселенција Мурад Мохсен, краљевски управник. Часопис...погледајте фусноте у свесци о египатским пословима Америчке војнике су почеле да покушавају да је „пробуде из њеног дубоког сна (постигнућа Египта у овом периоду) да посматрају како се креће“.

<u>19- У својој књизи, Историја „Збуњени између Бана и Ане“, разоткрили сте грубо занемаривање гробнице „Амин-паше ал-Шамсија“ и њену изложеност пљачки. Овде сам имао питање: Где је била његова породица током овог периода, и да ли нико од њих не посећује гробље?</u>

Не знам ништа о питању посета његове породице његовом гробу, а такође немам одговор у вези са директним породичним огранцима Амин-паше ал-Шамсија осим његовог сина „Али-паше ал-Шамсија“ (разговарали смо о њему у историји Забуне између Бана и Ане. Враћајући се у архиве египатске штампе, нисам наишао на ништа о породичном животу Али-паше ал-Шамсија осим ове вести из Ал-Понедељка. Часопис Дуња у броју 490, од 1. новембра 1943. године, о смрти супруге Али-паше Ал-Шамсија, која је била швајцарског порекла (часопис не помиње њено име. Упознао ју је током студија у Швајцарској, и). њихова веридба је трајала двадесет година!!! Све док се није оженио њоме 1928. године, а сахрана је трајала 20 минута, након што је Саад Заглул-паша скратио сахране делегације и ограничио их на једну ноћ за саучешће спречио је док је била жива да тамо посети своју болесну мајку, а она је радије остала поред свог мужа ...Да ли је Али-паша Ал-Шамси имао деце од ње?! Да ли се после тога оженио и добио децу?! Да ли је покојна супруга сахрањена у Швајцарској или је остала у Египту?! Да ли је привремено сахрањена на породичном гробљу у Загазигу?! Збуњена питања која траже одговор. Можда ћу их једног дана пронаћи и посветити им простор у новом делу ове серије питања читалаца.

Међутим, према др Мухамеду Ал-Џавадију, у свом чланку „Али Ал-Шамси-паша, који је најистакнутија половина која је надмашила седам и по лидера”, он помиње да је „Али Ал-Шамси” био „као стриц по мајци Али Сабрију (потпредседник Републике и председавајући Извршног већа, односно Савета министара и министар за послове председништва) Министар локалне управе, шеф Опште обавештајне службе и генерални секретар Социјалистичке уније) и Хусеин Зулфикар Сабри (Абдул Монеим Абд ал-Рауф је учествовао у шверцу генерал-потпуковника Азиза ал-Масрија који је оријентисан на

Немачку у њиховом авиону да се придружи револуцији Рашида Али ал-Киланија у Ираку против Британаца, али је авион пао са њима и они су ухапшени) Исто тако, др Вахид Раафат (он је био у неслагању са Јулском револуцијом и близак пријатељ др. Мухамеда ал-Џавадија) прича да је избио спор између Алија ал-Шамсија и Џамала). Салем, а овај други, познат по свом екстремном темпераменту, почео је да га „јури" са намером да га удари, не тако давно, како јури човека који је некада био министар просвете док је још био ученик!!! ...Рекао је Узвишени (Реци: О Боже, господару; Ти дајеш власт коме хоћеш, и одузимаш власт коме хоћеш, и уздижеш кога хоћеш, и срамотиш кога хоћеш. У твојој руци Заиста, Он има моћ над свим стварима.) (Ал Имран 26)... Из овога закључујемо да можда нема огранака директно у породици "Амин Пасха Ал-Схамси". моје скромно истраживање и информације које су ми доступне, а сви су то само далеки рођаци, што објашњава стање у којем је светилиште достигло, што сугерише да се нико не сећа његовог власника.

<u>20- Која је најлепша и најређа књига на коју сте наишли у путописној литератури и чијим сам аутором био задовољан и пожелео да сам живео у његово време и следио његов пример?</u>

Наравно, желео сам да живим у време професора Ахмеда Хасана Галија, који је имао диплому Школе науке, и који је прошао ретко и богато путовање за време Кедива Абаса Хилмија ИИ на Хиџазској железници (коју је основао османски султан Абдул Хамид ИИ да служи муслиманским ходочасницима 1900. године, а отворен је 1908. године, затим је уништен осам година касније током Првог светског рата, сакупио је најчистије делове земље, па је посетио Медину и Нобле Равдах у месецу Раџабу, поред џамије Ал-Акса, Јерусалимске стене и градова Јерусалима, Јафе, Хеброна и Витлејема, написао је опис свега што је видео са ритуалима хаџа и Умра у књизи „Водич за достизање посете гласника... дар." Османска флота. Штампарија Ал-Гамалија, Морнари Рума, Египат – прво издање, 1914. године.. Претплатници на штампање. издваја из свог профита "..

21-Да ли игноришете историјске листове који се продају на тротоарима и разликују се по свом садржају од утврђених чињеница и не уврштавате их у своје књиге?

Ставио сам у своју књигу (Нузхат ал-Алба фи Дисцоурсес оф Реадерс) дефиницију овог питања и његових услова које сам поставио иџтихадом, али то ме не спречава да цитирам неке од његових идеја ако су валидне од овога је „дозвола“ коју сам на њој видео печатом надзорника знања Хусеин Факхри-паше, са регистрацијом новог службеника коју је издала канцеларија 21. октобра 1905. године, г. Финч је био ан Професор енглеског језика у школи Кхедиве, са платом од двадесет четири фунте, стекао је „диплому из књижевности“ на Кембрицу 1904. године, што значи да је његово искуство било приближно годину дана, што је било мало искуства у поређењу са другим. висока плата, и као и код свих уговора о именовању, који укључују пробни рад од најмање годину дана и највише две године, под условом да „успешно положи испит из арапског језика“, услов који никада нисам видео позивање у било којој књизи која се бави радом странаца у Египту...и без обзира на статус историјског документа у смислу ваљаности или степена придржавања овог услова, што је можда било рутинско питање у то време, а не у потпуности примењено у земљи којом влада окупатор. Видим да је то идеја која се може развити и користити Неопходно је имати испит из арапског језика као услов за рад у свим арапским земљама као што су: „ИЕЛТС, ТОЕФЛ Ово је услов који ће обезбедити напредак арапског језика и сврстати га у ред живих и тражених језика широм света...

22-Да ли су сви помоћници у палати краља Фуада били странци, као што сте навели у својој књизи „Странице из моралне историје Египта“?!

Краљ Фуад је тежио италијанским елементима у својој палати, од којих су најважнији били Феручи, главни архитекта палате, Анђело Самарко, један од историчара које је Фуад ангажовао да напише енциклопедију историје Египта кроз векове, Каваци , тренер паса, Миланеси, шеф музичког састава палате, као и Ђор Ђугаро. Био је краљев берберин и

добијао је египатску фунту дневно да ујутру брије краљеву браду и „да ради у тоалету за Његово Величанство. " поподне! Алати за бријање били су од сребра и о њима се бринула једна од собарица палате.

Што се тиче хедивског берберина, „Абас Хилми ИИ“, он је био Грк по имену „Теодорос Икалиотис“, заснован на историјском документу са дозволом за путовање из 1908. који носи његово име, а ми се њиме руководимо за референцу.

Готово египатски елемент заузимао је велики простор у краљевској кухињи, а његове нити се могу пратити из куварских књига које носе имена краљевих кувара, на пример књиге „Тхе Модерн Цоок's Гуиде” коју је написао „Мухамед Али Абу Ал-Сунун (Бета Али) Ал-Асха у приватним кухињама Његовог Величанства Краља“, прво издање 1932. године нове ере, и књига „Уметност модерног кувања“ њених аутора „Абу Заид Амин (кувар Сир Виктора Харари Паше и бивши приватни кувар у краљевске кухиње) и Тагхиан Саеед (приватни посластичар у Краљевској палати).“ Прво издање, 1934. године нове ере. пун разговора са низом потомака дворских кувара, а због недостатка историјских докумената који би поткрепили њихове приче, ослањао сам се на ретке књиге које сам имао на располагању, а које сам овде навео...

<u>23- У својој књизи „Збркана историја између Пана и Ен“, сматрали сте да је прошлост била неспорна ера фармацеутског хаоса и да су многи препарати били лишени летака са својим садржајем, а многи од њих су претеривали у рекламирању свог користи, па је њихова штета надмашила њихову корист. Који је облик рекламирања који вас чини донекле задовољним?</u>

Даћу вам пример овог болесног облика рекламе из часописа Мондаи, број 191 од 7. фебруара 1938. године, и реклама за „Цок фластер”... Оглас је имао облик чланка и његов наслов је деловао шокантно и помало преувеличано „Умало није умро и једно од чуда га је видело”...по обичају реклама тог времена, почиње посматрањем искуства једне жене фластера са својим мужем који пати од „ужасног

лумбаго бола (укочених леђа). бол) који подсећа на сечење ножем или мучење женског зноја”...прелазимо са рекламног дела, који је у сваком случају прихватљив, на медицински део, а овде реклама не занемарује да помене компоненте фластера. , који су међу ретким рекламама у прошлости је да садржи „паприку, тј. љуту паприку“ и „тамјан, тј делова као да је то самомасажа, елиминисање болова, стимулисање циркулације крви, спречавање загушења и доношење излечења.

Реклама у овом погледу се не разликује много од онога што знамо о њој. Према веб страници „Веб Медицине“, фластер садржи једињења укључујући: ментол и камфор, који помажу у ублажавању болова, јер се компоненте апсорбују приликом постављања фластера. место повреде, што доводи до опуштања мишића и активности у мишићима Проток крви у захваћеном подручју.

Оно што је такође најважније у овој реклами је да се у њој постављају знакови за спречавање преваре на производу прелеп приступ, који се сада развио у „баркод” систем на фармацеутским паковањима за праћење њиховог извора и спречавање комерцијалних превара... али то није довољно са широко распрострањеним бескрупулозним феноменима у египатском друштву до тачке фалсификовања срца. лекове против рака, што захтева свеобухватан електронски систем спонзорисан од стране релевантних државних органа који повезује све болнице, складишта и владине, приватне и приватне апотеке за праћење медицинских препарата током њиховог комплетног циклуса од настанка до конзумирања како би се у потпуности елиминисале преваре витална добра која су важна за спасавање живота пацијената...

24- У књизи „Носталгија стварности и илузија“ изнели сте примере злоупотребе демократије и задирања у народну част, као што је „Бајрам ел Туниси“ урадио са краљем Фуадом и „Мустафа Амин“ са краљем Фаруком је био партнер у заоштравању ове ствари?

Постоји озбиљна штампа која има одређену линију од које не одступа у бављењу приватним животом људи, не задубљујући се у њега, чувајући

га и ради на оплемењивању друштва. Довољно је да саопштимо мишљење стриптизета о овом питању, које је заокупљало штампу у прошлости и садашњости, и чак је довело до тога да су неки новинари понекад кажњени, а други чак и убијени. Неки недељници су ушли у навику да нападну народну част...и резултат тога је била трагедија којом су се људи згрозили, а то је убиство власника новина „Абу Шадуфа“. ... Да, радије него да га користимо као средство за разоткривање људи, и надамо се да ћете се уздржати од ових тривијалних ствари које их деградирају, али ми у потпуности осуђујемо овај одвратни метод који неки људи користе како би узвратили онима који мисле да су им наудили у њихову част. Боље би им било да прибегну праведном судству, јер је то највиша власт. Правда је будна и не занемарује свакога и враћа угњетено право. Власник часописа је користио експресивну слику праведног египатског правосуђа у лику високе жене са вагом правде у једној руци и мачем у другој, рекавши: „Правда међу људима, Хамам, изнад свега.” док је један старији човек који је седео испред ње носио Његов тарбус и његове руке су биле оковане и рекао је: „Милост, милост“, а испод тога је часопис написао „Амин Хамам Хамади“, оптужен за убиство „новинара“. У то време покренут случај био је везан за убиство покојног „Мухамеда Шарафа“, власника недељника „Абу Шадуфа“. ”, осуђен је на десет година затвора, а другооптужени, заступник који је подстакао убиство, „Амин ефенди Хамам Хамади”, оптужен је за 200 фунти на име накнаде штете породици погинулог човека, наводи се у саопштењу. архиву часописа Ал-Мусавар.

Смешно је да је искуству листа „Абу Шадуф” у Египту и његовом излагању личних живота неких људи претходило старије искуство, али из палестинског града „Јафа”, где је „Вахба ефенди Тамари” у 1912. године нове ере издале су сатиричне новине под истим именом, „Абу Схадоуф“, а имале су исти приступ у разоткривању људи „Каста ефенди Ал-Кхоури“ је поднео тужбу против новина и добио пресуду за десет отоманских лира... Али која је тајна иза имена "Аби Схадоуф"?!

Можда је читао књигу Шеика Јусуфа бин Мухамеда бин Абд ал-Џавада бин Кхударија ал-Масрија ал-Шербинија „Потресање срца у

објашњењу песме о Абу Шадуфу“, која је египатски стрип који открива нанету неправду о Египћанима под османском влашћу, од извиђача и привржених људи и принудног рада којем су подвргнути сиромашни, јадни сељаци. песма из своје маште коју приписује колоквијалном сеоском песнику званом „Абу Шадуф“, у четрдесет седам стихова у којима се жали на своје стање и своје време и бележи своје жеље, укључујући и неке стихове:

„Не шкоди ми осим што је мој ујак Мухајлиба, на дан када је оброк дошао Јахајфу.

Као последица катастрофе, моји симптоми су се погоршали, а срце је постало болно и дрхтало.

И оног дана када дође суд, моји зглобови ће ослабити, а моја душа ће ослабити од страха.

О, мој животни бреме на порезу и његовим бригама, бићеш задовољан, а ја нећу имати мача у жетви.

А када дође помоћ људима у земљи, Ум Ватиф ће ме сакрити у пећници.

Значење „кранија” у наслову је од „кранија”, што је задњи и горњи део лобање, који садржи мозак и даје значење сувоће и храпавости. Писац је под тим подразумевао дугу вуну носи се преко косе, као што су бранити, тартари и филц, а користе га сиромашни, најчешће "кхалаби", а кхалабис је једнина кхалабус, што је дечак плесача!!!

<u>25-Које је најсмешније испитивање јавног мњења које сте видели у египатским штампаним архивама, и желим да наведете само један пример?</u>

Има их много, а ја сам цитирао многе примере у својим књигама, посебно у својој књизи „Фусноте о свесци о статусу Египта“, међутим, ако сте тражили само један пример и ставили ме у дилему о једном избору. Представићу вам једно од најсмелијих истраживања јавног мњења, које је такође попримило облик такмичења у организацији

часописа Ал-Дуниа Иллустратед, за које су додељене новчане награде Наслов: „Ако си постао диктатор... шта је прво ствар коју бисте урадили?!” Часопис је објавио резултате у свом броју од 3. априла 1930. на целој страници, а ја ћу међу победничким мишљењима изабрати најсмешније, а то су: (Вицтор Абдо Схамла из Танта Гхарбииа: „Освојио је прву награду , вредан три фунте, а први посао који је обавио био је да посвети медаљу оданости својој мајци, која је засадила Он има љубав према отаџбини и научила га љубави према човечанству. На највећем тргу ће подићи и њену статуу у главном граду, а испод тога: „Ниједна нација нећe бити осрамоћена од такве мајке“ - Мухамед Камел Таббара из Бејрута: „Освојио је трећу награду од једне фунте, а његово прво дело биће да се реши своје одвратне жене.“ и погуби своју тешку, причљиву ташту.” – Мохамед Хасан Абдел Рахман из Александрије: „Он ће затворити Суецки канал 24 сата након преузимања (можда зато што је то изазвало међународне амбиције према Египту и британску окупацију). облик тога.” – Хасан Хелми Арафа из Хелвана: „Он је учинио исламски шеријат местом закона.” такво мишљење и у часопису који је издавао Дар Ал-Хилал који је основао либански хришћански писац Георги Зидан).

<u>26-Како оцењујете разлику између древних и модерних уметника на основу инспирације египатске архиве штампе?</u>

Истина је да ми није било стало да пратим вести о уметницима, много тога на страницама новина и часописа у прошлости. Сматрам да је оно што могу да уложим у овај подухват узалудан труд у поређењу са оним што сада радим тражећи у архивама оно што је корисно, озбиљно или има вредност или идеју у коју се може уложити критиковање негативности прошлост и расправљање о начину на који људи размишљају и култури друштва у различитим епохама. Ово је морална дужност коју ме моја савест све време тера да остварим на најбољи начин, без обзира на то колико труда, упорности, тешкоћа и невоља је потребно. ја сматрам оно што сам до сада изнео на овом истраживачком путу као иновације у историјском писању.

Али нема штете у расправи о примеру из прошлости који прати гледање глумаца на уметност и недостатак интересовања за ту тему, на пример, у броју 866 часописа Мондаи анд Ворлд од 15. јануара 1950. године. покушај часописа да убеди неке уметнике да преузму улогу „Азраела” на 24 сата и каква би њихова акција била у том тренутку, а њихови одговори су били следећи: (Јосеф Вехбе: „Упозориће оне који опструишу позоришна ренесанса, и ако не престану, он ће ухапсити њихове душе.” – Азија: „Ухапсим душу свакога ко размишља о нападу на египатски филм.” , глумац који не поштује своју уметност, а глумица не придаје никакву тежину уметности.” - Фарид Ал-Атрасх: Заинаб Седки: „Узимате душу девојци која нема посла осим да напада глумице и вређа њихову репутацију.” - Шадија: "Ухапсите глумце и глумице који троше своје богатство на коцкање."

Нека се Бог смилује представницима прошлости, када би данас видели уметност, без оклевања би пожелели да одузму животе многих уметника садашњости, под претпоставком да заиста припадају поруци уметности Беи Вехбе је смешан израз који одговара овим категоријама претендената на уметност, а то су „моралне баре“ у којима се стварају микроби нереда у различитим аспектима живота уредник часописа Дар Ал-Хилал, који је објавио часопис Мондаи анд тхе Ворлд у броју 661 од 10. фебруара 1947. године нове ере, у којем су били добри предлози за попуњавање ових „моралних бара“ подизањем уметничког укуса маса и објављивањем позоришта. И културни биоскоп по селима, имањима и селима...

<u>27-Хоћете ли нам дати примере најчуднијих случајева на које сте наишли у египатским штампаним архивама, под условом да су то нови примери које нисте раније помињали у својим претходним књигама?</u>

Први пример: Један од најчуднијих случајева у светом месецу Рамазану је оно што је објављено у часопису Ал-Дуниа Иллустратед 5. фебруара 1930. године нове ере...случај „Имама Абу Ал-Кхаир-а“, који је дошао из свог родног града. “Гирја” у пратњи његове супруге “Фатиме Ал-Саииид Хассан” и настанили су се у оближњој четврти “Ал-Калли” Са

трга Ал Махатта почели су да раде у трговини воћем и дистрибуцији поврћа трговцима. Мужевљев живот се променио и преокренуо када је упознао једног од својих лоших пријатеља, па је постао зависник од „кокаина” за „кување” и продао „храну за живот”. одећу” и волео бих да је ту ствар стала чак и будућност његовог петнаестогодишњег сина када га је повео са собом на пут зависности и почео да га шаље да му купује од „Ашш Ал-Тарјумана”. у Булаку... Жена их се одрекла и почела да живи у име свог мужа, па је радила „Далала” и трговала „једноставним женским потрепштинама” све док није имала скроман капитал за покривање. У исто време, муж и син су били исцрпљени средствима да зараде новац и потроше га на забрањени пут, па су се понекад бавили крађама и заваравали људе способношћу да „извуку змије из пукотина и шкорпије из кућа“. „Тражећи благослов од Ал-Рифаија... О, Рифаи, продужи се, а онда су занемарили власнике куће и украли све што су им могли доћи под руку: „бакарно посуђе” или „одећу.” а једном приликом - као да је Ал-Рифаи мрзео да се помиње у преварама - ухваћени су у крађи и претучени, због чега су се покајали за крађу и окренули се превари. Неопходност је мајка изума.“ Они такође кажу: „Неопходност ствара превару, тако да су наша два пријатеља смислила смешан трик, јер је отац тврдио да је био један од Божјих праведних светаца и да је пријатељ „Ал“. -Саииид Ал-Бадави.” Носио је црвени турбан и дугачак дрвени мач, лутао је по селима и удаљеним предграђима, тврдећи да је у стању да чита мисли и лечи болесне и неплодне жене једноставан и његов трик заварао је лаковерне, али само накратко!!.. Једном приликом градоначелник једног од села је постао сумњичав према њиховом отрцаном изгледу и жутили њихових лица, за разлику од светаца од којих трбушњаци отичу благодат и пупак им се дижу из џепова сиротиње, па су ухапшени и послани у полицијску станицу под стражом „гарде“... али пошто им је претресен пртљаг и није нађено ништа сумњиво да их осуди, полиција се од њих заклела да неће лутати по земљама..

Тако су им се пред лицем затворила сва врата, а пред њима је био само један пут!!!... Муж је покренуо идеју и натерао се да се врати својој жени и да јој отме оно мало средстава за живот коју је стекла са собом.

чудан, лукав трик... где су се муж и његов син претварали да одустану од зависности и да се покају, и настанили се у жениној кући након пет месеци планирали су оно што су решили да приграбе новац јаднице Ујутро је синов глас постао гласнији, врисак и завијање, а из очију су му текле крокодилске сузе, тврдећи да је његов отац погинуо почео да доноси новац, па ју је син пратио и знао где се налази скривени новац, а затим је дао договорени „скривени знак“ свом оцу, који се претварао да је мртав његово лице и почео да помера очи од туге и среће због његовог повратка у живот и сви су помислили да је човек био у коми и пробудио се из ње пенија” и открила да је новац украден и да ју је њен муж игнорисао и побегао са сином...

Други пример: Из часописа Ал-Дуниа, од 3. августа 1930. године, и кривично дело покушаја убиства за издање часописа „Ал-Мусавар” Случај се може сумирати да „Абдо Ал-Саииид Ал-Сабаави”. био је петнаестогодишњи дечак који је радио као постолар за обућара у Дарб Ал-Генеини и живео у Сикат Ал-Коми. Има старију сестру која добро чита и пише и воли да поседује и чита „Ал -Мусавар” чека га са суспрегнутим дахом и посматра свог брата са прозора док га не донесе Јао, онда јао ако њен брат “Абдо” заборави да га понесе, његова ноћ ће бити мрачна!! ..и десило се да је Абдо једном заборавио на часопис док није истекао број, и десило се да је његов сарадник по имену „Исса Ахмед Салех“ имао исту страст за стицање „Ал-Мусавар“ и имао је исту жељу.“ питање које је Абдо пропустио, па га је тражио од њега као позајмицу, а затим га дао својој сестри и плашио се да ће то тражити од ње. Још једном је сматрао да је „љутња његовог колеге мање важна од сестре Почео је да одуговлачи свог пријатеља, а затим је тврдио да га је изгубио, нудећи му да плати за то, и избила је свађа између двојице колега, након чега је „Абдо“ узео „. челични” нож који користи у свом раду, убо је неколико пута у лице свог колеге “Иса”, због чега је он пао у несвест, а крварење је постало јако -Аини" болницу, док је "Абдо" био смештен у затвор. Овај случај ме је подсетио да сам као млад био страствен за поседовање новина "Ал-Ахрам", посебно за четвртак, и мој отац је радо удовољио овом захтеву, знајући да ако би заборавио, ја бих се јако наљутио, да не заборави,

написао бих му на малом папиру: „Не заборави, једном сам, као шалу, додао реч „разумљиво“. Дешавало се да је један од власника књижара био стар и није имао деце, па је понекад и спавао у њеном подруму , и распитивао се о његовом значају, када му је мој отац то рекао, човек је прокоментарисао: „Ако не донесеш дневник, Фати, удариће те, мислиш? Од тада сам се стидео и нисам то више понављао, а како су дани пролазили, изгубио сам страст према пирамидама и више је нисам пратио...

Трећи пример: Такође из архива илустрованог света, 1929. године нове ере догодило се да је „Абдул Хамид Беј Рустом“, одгајивач паса, током свог путовања у Енглеску, купио вредног и ретког пса типа „Велики Д“ и платио је капетану „Страттону“ за то „сто фунти“. Једног дана пас је напустио башту да лута у једној од улица Замалека, а тамо га је упуцао Мађар по имену Јамиоси са прозора једне куће у околини, а затим је признао у меморандуму. полицијској станици Абдеен да га је убио због узнемиравања!! Тврдећи да је био под „француском” заштитом, што се касније показало нетачним, а да је био под „египатском” заштитом, па је тужилаштво против њега поднело кривичну пријаву, теретећи га да је палио улицу, узнемиравао становнике и намерно убиство животиње "Абдул Хамид Бек" такође је поднео тужбу против њега да захтева грађанску одштету у износу од "двеста фунти" је прво на египатским судовима...

Четврти пример: о инциденту који је објавио часопис Ал-Дуниа Ал-Мусаввар у свом издању од 12. јуна 1930. године, у којем је покушао да истакне неистинитост способности људи „Ал-Мандал” Инцидент датира из прошлости до 1924. године нове ере, а одиграо се у палати „Касим-паше“ у улици Соук Ал-Армс (погледајте моју књигу „Фусноте о статусној књизи „Египат““ и „Збркана историја између Пана и Ане“ за више о овај лик је у то време био у поседу неких људи из Дарфура који су је наследили од породице султана Хасабале, султана из Дарфура, у коме је египатска влада утврдила да он и његови принчеви). Ту би становала кућа „Н., која је раније била собарица Касим-паши и његовој жени, рекла је свом брату да ће пашина жена сваког месеца затворити врата и ући у своју приватну собу и наручити. да јој понесе

вреће са златом, држи „свећу“, отвори врата у зиду собе и подигне „велику плочу“, затим сиђе низ мердевине, отвори друга врата и уђе сама у собу узимајући торбе из ње Када напушта службу са неким променама у месту, она заборавља где се налази благо.

Иако је прича изгледала ближа причама о „Хиљаду и једној ноћи“, била је уверљива због огромних прихода паше, који није оставио трага и није ставио свој новац у банку из страха од сумње у лихварство. . Брат се сложио са неким од „дарфуранских“ становника палате од стране шеика од Ал-Хара који је почео да копа у палати како би извукао благо. Он је подржао изјаве гђе Н потврдио њену причу у целини, и сви су се заклели Кур'аном да ће поделити благо, за које нису ни тренутка сумњали да је огромно, а након што су имали велике потешкоће у копању и власник „Ал- Мандал их обмањује изговарањем „позива“ да одврати пажњу „градитељима места“ да не побегну са новцем док су заузети за њим. И чим су се врата отворила, затекли су „одвратан мирис“ који им пуни нос, и сви су умрли од жаљења и разочарења због труда који су утрошили иза апсурда и грешке!! ..

ресурсе и референце

1- Књига чуда Атара у биографијама и вестима Абд ал-Рахмана ал-Џабартија.

2- Однос савремене државе према задужбинама... Мухамед Али-паша и механизми контроле над задужбинама истраживача Мустафе Махмуда Али Гомае - Модерн Египт Магазине.

3- Проповеди и разматрање помињањем планова и ефеката познатих као Макризијеви планови Такија ал-Дина ал-Макризија

4- Индустрија лажи Јасера Бакра.

5- Збирка дела Мухамеда Фати Абдел-Ала (40 књига).

др Мохамед Фати Абдел-Ал

(Две силе пандемије и ослонац историје)

Египатски писац и истраживач

Рођен је у Загазигу, гувернорат Шаркија, Египат, 1982

Квалификације :

1-Дипломирани фармација, Универзитет Загазиг 2004.

2- Постдипломска диплома из примењене микробиологије, Универзитет Загазиг, 2006.

3-мастер биохемије, Универзитет Загазиг 2014.

4- Постдипломска диплома из исламских наука на Вишем институту за исламске студије 2017.

5- Увјерење о припремању проповједника из Исламског културног центра Министарства задужбина 2017.

6- Стручна диплома из свеобухватног менаџмента медицинског квалитета са Садат Академије за управне науке 2017.